

Kunszabó Zoltán

HOGYAN VIGYÜK EL JÉZUST AZ EMBEREKHEZ?

A misszió elmélete és gyakorlata

- I. Előszó _____
- II. A misszió célja _____
- III. Miért evangelizáljunk? _____
- III. A misszió megvalósulása: az Egyház tanúságtétele _____
- IV. Üzenetünk: az Evangélium _____
- VI. Hogyan adjuk tovább az Evangéliumot? _____
- VII. Szentlélek és misszió _____
- VIII. A személyes tanúságtétel _____
- IX. Gyakorlati lépések: A felkészüléstől az utógondozásig _____
- X. Missziós módszerek és alkalmazásuk _____

Függelék I. -- Segédletek

- A. Segítő kérdések a fejezetek feldolgozásához _____
- B. Szórólap-minta missziós eseményekhez _____
- C. Közös Szentlélekhívó ima szentségimádás keretében _____

I. Előszó

A szöveg első változata, amelyet kedves Olvasónk a kezében tart, a 2007-es Budapesti Városmisszió felkészítő anyagaként született meg a papság, a plébániák és más katolikus közösségek felkészítésére. Az egész fővárosra kiterjedő missziós hét előtt ugyanis világossá vált, hogy bár az új evangelizáció 1983 óta az egész katolikus Egyház lelkipásztori programja, igazából nagyon kevesen tudják, hogy pontosan mit kellene tennünk, és hogyan kellene a konkrét missziót megvalósítanunk. A szervezőbizottság tagjai közül akkor e sorok írója vállalkozott arra, hogy egy rövid és közérthető írás keretében összefoglalja a II. Vatikáni Zsinat utáni Egyház missziós tanítását, bemutatva annak bibliai alapjait és a megvalósítás gyakorlati lépéseit is, különös tekintettel az átadni kívánt központi üzenet tartalmára és átadásának módjára.

Az összefoglaló missziós tanítás megírását Istentől jövő személyes feladatként éltem meg, mint olyan ember, aki felnőtt korában mások tanúságtétele, evangelizációja hatására tért meg, majd eredeti foglalkozását elhagyva 1994-ben, 28 éves korában, fiatal családapaként teljes időben a missziós munkának szentelte életét. A Budapesti Városmisszió idejére már szerteágazó gyakorlati tapasztalatokkal rendelkeztem e téren, és teológiai tanulmányokat is folytatva, valamint nemzetközi szinten is a legjobbaktól tanulva komolyan beleástam magam a témába. Az egyházi oldalról érkező felkérés pillanatát addigi tudásom és tapasztalataim összefoglalására kegyelmi megszólításként és kairosz időként éltem meg. Közel száz oldalas írásomat az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye változtatás nélkül nyomtatta ki és küldte szét ötezer példányban a plébániákra és a katolikus intézményekhez, a szintén általam szerkesztett Felkészülési füzetek első darabjaként. A 2007-es Városmisszió során már állandó diakónusként szolgáltam, hiszen főpásztorom, *Erdő Péter* bíboros úr ennek időpontját is figyelembe véve szentelt fel.

A következő nagy esemény, amely szolgálatomat és a missziós tanítás sorsát is alakította, a szintén Budapesten megrendezett 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus volt. Főegyházmegyénk döntése alapján a Városmisszióhoz hasonlóan ezt is több éves lelki felkészülési időszak előzte meg. Az első év egyéni megtérésünk elmélyítésére irányult, a második év katolikus közösségeink megújításáról, míg a harmadik esztendő a kívülállók megszólításáról, a misszióról szólt. Ez utóbbi tette szükségessé, hogy a missziós tanítás kibővített és átdolgozott változatát elkészítsem, amely *Erdő Péter* bíboros úr ajánlásával 2019. pünkösdjén jelent meg.

Az Egyház megújulásának kulcsa az, hogy visszatérjen az Úr Jézustól kapott missziós hivatásához. Vagyis, hogy a Szentlélek erejében szeretettel, bátran és tisztán hirdesse az örök evangéliumot, őszinte megtérésre vezetve az embereket és befogadva őket az Egyház élő közösségeibe. Az elmúlt évtizedekben Isten kegyelméből tanúja lehettem, hogy emberek százainak változik meg gyökeresen az élete, mert meghallották Jézus meghívásának szavait, amelyet általában egyszerű katolikus emberek közvetítettek számukra. Láthattam új közösségek születését, meglévők megújulását az Evangélium céltudatos hirdetése által.

Hiszem, hogy az újjászületés, ami megtörténik egyes emberekkel, családokkal és kisebb közösségekkel, megtörténhet egész egyházmegyékkel és országokkal is!

Imádkozom a Szentlélek kiáradásáért és erejéért, hogy az itt következő sorok is segítsék elő ennek az áldásnak a kibontakozását!

Kunszabó Zoltán

az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye diakónusa
az Új Jeruzsálem Katolikus Közösség alapító vezetője
a Renewal Ministries munkatársa

II. A misszió célja

Az új evangelizáció 1983-as meghirdetése óta a katolikus Egyház hivatalos lelkipásztori programja. Ez pedig nem más, mint az egyetemes és minden korban érvényes missziós parancs újrafelfedezése és alkalmazása korunk követelményeihez. Alapvető célunk változatlan: Elősegíteni, hogy **tanúságtételünk által az emberek találkozzanak az élő Jézussal és eljussanak az őbenne való hit és megtérés döntésére**. Az új evangelizáció meghirdetője, *Szent II. János Pál* pápa konkrétan fogalmaz:

„Isten igéjének hirdetése a keresztény megtérésre irányul, azaz Krisztusnak és az ő Evangéliumának teljes és őszinte befogadására hit által..., hogy az emberek higgyenek az Úrnak és megvallják Őt.” (RM 46.)

A misszióknak ezt az alapdefinícióját sohasem téveszthetjük szem elől! Az Egyház Szent Péter püünkösdi beszéde óta mindig ezzel a világos és egyértelmű céllal tárta hallgatói elé Krisztus Evangéliumát. Mi sem adhatjuk alább, ha hű szolgaként teljesíteni akarjuk az Úr Jézustól kapott missziós parancsot! Félelemtől vagy konformizmustól vezettetve nem mondhatunk le a misszió két legfontosabb összetevőjének egyikéről sem: **Jézus Krisztust hirdetjük, és a hallgatókat megtérésre hívjuk**. Enélkül erőfeszítéseink célt tévesztenek, és előfordulhat, hogy misszió helyett pusztá szórakozást vagy emberi bölcsességet nyújtunk majd hallgatóinknak.

A misszió folyamata akkor teljeseedik be, ha a frissen megtért emberek, vagy a visszatérő hívők **részévé válnak az Egyház közösségének**, konkrétan pedig a helyi egyház egy élő csoportjának. *„Ez a csatlakozás nem lehet elvont, nem lehet csupán elméleti, hanem gyakorlatilag is meg kell nyilatkoznia azzal, hogy valaki láthatóan belép a hívek közösségébe.” (EN 23.)* E csatlakozás csak akkor nevezhető teljesnek, ha bekapcsolódást jelent az Egyház eucharisztikus közösségébe is, és az abban való hosszú távú meggyökerezésben teljeseedik ki.

Kiket akarunk megszólítani?

Ha már a céloknál tartunk, fontos meghatározni a missziós munka **célcsoportjait**. Ezen a ponton bátran hagyatkozhatunk az új evangelizáció mára már klasszikus meghatározásaira (vö. EG 14.):

1. A misszió természetes célcsoportja a hívők közössége, vagyis a plébániákhoz tartozó gyakorló katolikusok. *„Az Egyháznak mindig meg kell térnie, meg kell újulnia, önmagát kell evangelizálnia ahhoz, hogy szavahihetően evangelizálhassa a világot is.” (EN 15.)* Ez a belső misszió az előfeltétele annak, hogy az Evangélium üzenetében és lelkiiségében elmélyedve odafordulhassunk a kívülállókhoz is. A tapasztalatok szerint még a gyakorló katolikusok sokaságának is szüksége van arra, hogy eljussanak az életük minden területére kiterjedő, tudatos döntésen alapuló felnőtt megtérésre és a Szentlélek tudatos befogadására.

2. A plébániákhoz lazábban kapcsolódó megkeresztelt emberek, akik még az Egyház vonzaskörében vannak. Ők azok, akiknek hite, személyes döntésen alapuló megtérése, keresztény életvitele általában kérdéseket vet fel, amit éppen az mutat, hogy a keresztény közösséghez való tartozás nem túl fontos számukra. – Ez a csoport elsődleges fontosságú a számunkra, hiszen esetükben még számíthatunk a kulturális és hitbéli gyökerek meglétére.

3. Az Egyháztól távol álló, nem vallásgyakorló emberek óriási tömege, akiknek többsége Kelet-Európában még megkeresztelt, jószándékú de tájékozatlan ember, s csak kisebb részük meggyőződéses ateista. *Közös küldetésünk*, az Egyház küldetése egyértelműen hozzájuk is szól: *„Az Evangéliumnak ezt az életadó, drága kincsét nem azért bízta rá (az Egyházra), hogy lakat alatt tartsa, hanem hogy minden embernek hozzáférhetővé tegye az evangelizálás által. (EN 15.)* A misszió munkásairól szólva II. János Pál pápa hangsúlyozza az egyházmegyei papság, s így közvetve a plébánia szerepét: *„mert az Úr nemcsak a keresztény közösség lelkigondozását bízta rájuk, hanem azoknak, és különösen azoknak az evangelizálását is, akik nem tartoznak az ő nyájához.” (RM 67.)*

A válasz tehát röviden: mindenkit el akarunk érni, a Magyar Katolikus Egyháznak egy korábban kiadott évi jelmondata szerint: **„Krisztust hirdetjük mindenkinek!”** A részcsoportok fenti felosztása mégis hasznos, hiszen rádöbbenünk, hogy valamennyiünknek szüksége van egy „új evangelizációra”, másrészt az egyes csoportokkal kapcsolatos tennivalóink is különbözőek.

Az előttünk álló feladatok

„Az Egyház annak a Jó Hírnek a letéteményese, amelyet hirdetni kell.” (EN 15.) „Az Egyház ugyanis természeténél fogva missziós jellegű” (RM 62.), az apostoli munkára maga Isten küld minden krisztushívőt a keresztség és bértámasztás által: ez valamennyiük „joga és kötelessége” (CIC 225.). A misszió sikerében pedig a világi híveknek meghatározó szerepük van. (Vö. RM 71.) A feladat mindannyiunké! Ha elhatároztuk, hogy evangelizálni akarunk, akkor a tervezett akciókat megelőzően legalább egy-másfél évvel meg kell tennünk az előkészítő lépéseket. **Az előbbiek fényében első a lelki felkészülés és a tanulás: önmagunk**

evangelizálása és a misszió gyakorlatának elsajátítása. Ezután következhet a konkrét missziós tervezés, majd a megvalósítás.

A lelki felkészülés lépései sorában első, hogy **elmélyedjünk az Evangélium tartalmában:** Mi a keresztény üzenet lényege, mit hiszünk és hirdetünk? Soha nem vagyunk túl **saját megtérésünk és a Jézussal való bensőséges kapcsolatunk megerősítésének** feladatán, és meg kell újulnunk Isten végtelen szeretetében a Szentlélek által. Erre buzdít bennünket szakadatlanul *Ferenc* pápa is:

*„Meghívok minden keresztényt – éljen bárhol és bármilyen helyzetben –, hogy **még ma újítsa meg személyes találkozását Jézus Krisztussal**, vagy legalábbis döntsön úgy: engedi, hogy ő találkozzon vele, hogy mindennap szünet nélkül keresi őt. Nincs olyan ok, amiért valaki azt gondolhatná, hogy ez a meghívás nem neki szól, mert ’senki nincs kizárva abból az örömből, melyet az Úr hozott’.” (EG 2.)*

El kell sajátítanunk továbbá a mások felé forduló keresztény tanúságtétel szabályait és fel kell élesztenünk önmagunkban a keresztség és bérmálás által bennünk szunnyadó missziós küldetést, ugyancsak a Szentlélek befogadása által. Ennek módja a minél előbb elkezdett, lehetőleg rendszeres és csoportos **közbenjáró imádság** a misszió sikeréért. A misszió sikerének kulcsa ugyanis az ima!

Mindezen lelki célok elérésében segítségünkre van a Szentírás missziós szempontú olvasása (pl. ApCsel); az Egyház missziós tanításának tanulmányozása (Ad Gentes zsinati dokumentum, Redemptoris Missio, Evangelii Nuntiandi, Evangelii Gaudium enciklika, a Katolikus Egyház Katekizmusának megfelelő részei); missziós és kiképző kurzusokon való részvétel (pl. Szentlélek-szeminárium; Alpha kurzus; Cursillo; a Szent András Evangelizációs Iskola kurzusai: az Új Élet Kurzus majd a Pál kurzus; Hogyan vigyük el Jézus az embereknek - kurzus, e könyv alapján). Az említettek közül a legtöbb bennünket magunkat evangelizál, megismerteti velünk az evangélium alapvető üzenetét, megtérésre hív és bevezet a Szentlélekkel való mélyebb közösségbe. Ha tudatosan, a felkészülés igényével veszünk részt rajtuk, akkor mi is kezdhethetjük átlátni és megtanulni e módszerek metodológiáját, hogy később mi is használhassuk azokat. A Pál kurzus és az e könyv alapján megtartandó kurzusok azok, amelyek már konkrétan a missziós szolgálatra képzik ki a résztvevőket.

Már a lelki felkészülés szakasza is **számos gyakorlati, szervezési lépést** igényel. El kell döntenünk, hogy milyen felkészítő kurzusokon szeretnénk a szervezőkkel együtt részt venni, azokat hol és mikor akarjuk megtartani. Ha ez megtörtént, akkor különösen sok tervezési és szervezési tennivaló vár ránk. Ha plébániai missziót tervezünk, akkor a képviselőtestület és a közösségünkben szolgáló csoportok bevonásával (katekéták, ifjúsági, karitasz, lelkeségi stb.) célravezető **missziós munkacsoportot létrehozni. Tanulmányoznunk kell a helyi misszió**

lehetséges módjait, meg kell vizsgálnunk, hogy **saját plébániánkon** mely missziós eszközökkel élhetnénk, és melyek azok a sajátos adottságok, amelyeket ki kell használnunk. Fontos, hogy **evangelizációs tervet készítsünk**, amely magában foglalja az előkészületek, a konkrét lebonyolítás és a megtérők utógondozásának lépéseit is. Ez utóbbi témánál az a kérdés, hogy **milyen fogadócsoportokat fogunk kialakítani** az újonnan érdeklődők számára.

Mindezen feladatokhoz szeretnénk segítséget nyújtani ezzel az írásunkkal. (A gyakorlati lépésekről lásd részletesen a IX. fejezetet.) Reméljük, hogy fejezetről fejezetre haladva minden missziós munkatársnak sikerül elmélyednie az evangelizáció elméletében és gyakorlatában, és – ami mindennél fontosabb – a misszió lelkiségében.

III. Miért evangelizáljunk?

A kérdés nagyon fontos, hiszen értelmes cselekvést csak akkor várhatunk el egymástól, ha világosan meg tudjuk fogalmazni: **miért van szükség erre a komoly erőfeszítésre.** Az egyik kézenfekvő válasz az, hogy a hit terjesztésével tudunk válaszolni a szekuláris társadalom válságjelenségeire. Vannak persze más válaszok is. Tekintsük át gyorsan ezeket!

Válasz a sokrétű társadalmi krízisre

Van egy kézenfekvő okunk: a mai, szekularizált társadalomban élő mai nyugati ember válságban van. Se szeri se száma a válságjelenségeknek, amelyek a társadalom, a család és az egyén életében egyaránt megfigyelhetők. Morális válság a közéletben, a társadalmi életben, a válások magas számaránya, a családok felbomlása, a szexuális szabadosság és devianciák terjedése a média propagandája miatt is, az abortuszok fájdalmasan magas száma, a népességfogyás és elöregedés, a szenvedélybetegségek terjedése, a szegénység és a nyomor makacs jelenléte, a pusztán fogyasztásra degradálódó emberi életforma terjedése – ez csupán néhány a problémás területek közül. Mindezeket legjobban a legvédtelenebbek, a gyermekek és a fiatalok sínylik meg, tragikusan nagy arányú körükben a droghasználat és az alkoholfogyasztás, teljesen felelőtlenül létesítenek szexuális kapcsolatokat, többségük már általános iskolás korban. Mindezzel persze saját jövőjüket teszik kockára, s az üres örömök hajhászásából sem boldogság fakad: sokkal inkább függőség, depresszió, ifjúkori magzatelhajtás... Mindezen válságjelenségek láttán állapította meg már több évtizeddel ezelőtt II. János Pál pápa, hogy nyugati civilizációnkban a „halál kultúrája” jutott uralomra. A kivezető utat pedig – máig érvényes módon – abban látta, ha Európa megtér: bűnbánatot tart és visszatér Istenhez (vö. EE 23.). Mi pedig, hívő emberek ezt azzal segíthetjük elő, ha imádkozunk és hirdetjük a Jézus Krisztusról szóló Evangéliumot nemzettársainknak!

Fogyunk, és ez nem csak nekünk rossz

A katolikus gondolkodás egyenes összefüggést lát a vallásos meggyőződés meggyengülése, a gyakorló hívők létszámának csökkenése, valamint a társadalmi devianciák földcsuszamlás-szerű elterjedése között. Az összefüggés világos: **ha Jézus Krisztus „az Élet”, a tőle való elfordulás a halál uralmát jelenti. A misszióra tehát szükség van az egyes ember és a társadalom gyógyulása érdekében is.** A helyzetet nagyban rontja, hogy a segítségnyújtásra képes Egyház egyre gyengébb a nyugati típusú társadalmakban. Nyugodtan mondhatjuk, hogy a tömeges hitehagyás jeleit láthatjuk Nyugaton, ahol a minden vasárnap templomba járók aránya általában nem éri el a megkereszteltek tíz százalékát sem. Olyan országok

fordítottak demonstratív módon hátat a közelmúltban keresztény hagyományaiknak, mint a katolikus hit bástyájának tartott Írország... De a helyzet Kelet-Európában sem sokkal jobb. Bár ezekben az országokban a kommunizmus bukása után erős volt a remény egy nagy keresztény megújulás bekövetkeztére, társadalmi méretekben sajnos nem történt áttörés. A népszámlálási adatok szerint az elmúlt évtizedekben az önmagukat katolikusnak vallók aránya ütemesen csökken a mi régióinkban is. Bár számos egyházi intézményt, iskolát sikerült alapítanunk vagy átvennünk, a keresztény hitet mégsem tudjuk hatékonyan átadni sem a gyerekeknek, sem a szüleiknek. Sok helyen nem csak az újak bevonása, de a templomba járók megtartása terén is kudarcot vallunk. S bár fogadkozunk, hogy Közép- és Kelet Európában nem lesznek bezárt templomok, a valóságban mindannyian ismerünk olyan plébániákat, ahol a hívők létszáma állandóan fogyatkozik. Vannak, akik úgy gondolkodnak, hogy az új evangelizáció az egyetlen eszközünk arra, hogy a tömegeket visszafordítsuk az Egyházhoz, számukra ez komoly motiváló erővel bír.

Az isteni szeretet megtapasztalása

A misszió egészében a szeretet műve. Forrása a Szentháromságból kiáradó emberszeretet, amelynek célja minden ember üdvössége.

„Mindenekelőtt arra kérlek, végezzetek imát, könyörgést, esedezést és hálaadást minden emberért... Ez jó és kedves üdvözítő Istenünk szemében, aki azt akarja, hogy minden ember üdvözljön és eljusson az igazság ismeretére. (1Tim 1,1a.2-4)”

A Teremtő Atya egyenként és személyesen szereti legkedvesebb alkotását, képmását, az embert. Éppen azért nyilatkoztatta ki emberszeretetét, hogy a lázadó, őt megtagadó emberiség megszabadításáért és örök életéért odaadja legnagyobb kincsét, egyszülött Fiát.

„A szeretet nem abban áll, hogy mi szeretjük Istent, hanem hogy ő szeret minket, és elküldte a Fiát bűneinkért engesztelésül. (1Jn 4,10)”

Isten Fia megtestesült, a világba jött, hogy magára vegye az emberiség minden tagjának bűnét, amely emberi oldalról leküzdhetetlenül elválaszt minket az Istennel való bensőséges életközösségtől. Így az Isten szeretetét befogadó, kegyelmi élettől és a halál utáni örök élettől is. Jézus Krisztus feltámadásával a saját életét ajánlja fel nekünk: minőségileg felemelt, „átistenített” emberi életet. Mindaz, aki a hit és megtérés által megnyitja számára életét, megtapasztalja bensőjében Isten szeretetének túlcserélhető gazdagságát, amely a hit által végre célba érhet benne!

Az emberségünk Isten szeretetére szomjazik, hiszen ez legmélyebb szükségletünk. *Szent Ágostonnal* ma is valljuk:

*„Magadnak teremtettél minket, és nyugtalan a szívünk, amíg meg nem nyugszik Tebenned”
(Vallomások, I,1,1).*

Az emberi élet legnagyobb élménye, legszebb, legmélységesebb tapasztalata Isten szeretetének befogadása. Nem csupán érzelem, hanem az egész embert átfogó, egzisztenciális tapasztalat, amely szó szerint újjászüli minket az új, örök életre. A Jézus Krisztusba vetett keresztény hit egyedülálló módon részesít ebben minket. Szent Pál ujjongása, a keresztény alapélményt fogalmazza meg máig érvényes módon:

„A remény pedig nem csal meg, mert a nekünk ajándékozott Szentlélekkel kiáradt szívünkbe az Isten szeretete (Róm 5,5).”

A keresztény misszió ebből a szeretetből, ebből az örömből indul ki, s ebben, mint legfőbb jóban akarja részesíteni az embereket. Korunk pápái sokszor beszélnek e szeretet sürgetéséről, amely minden emberhez el akar jutni. Ezt nagyon komolyan kell vennünk, ha a misszió mértékére rákérdezzük:

„Megszámlálhatatlanul sok ember vár még Krisztusra.... Nem pihenhetünk nyugodtan, ha az ugyancsak Krisztus vérén megváltott sokmillió testvérünkre és nővérünkre gondolunk, akik úgy élnek, hogy mit sem tudnak Isten szeretetéről!” (RM 86.)

„Ha valaminek szentül nyugtalanítania és aggasztania kell a lelkiismeretünket, akkor az az, hogy oly sok testvérünk él a Jézus Krisztussal való barátság ereje, világossága és vigasztalása nélkül, az őt befogadó hívő közösség és az élet értelmének horizontja nélkül... (EG 49.)

Azok közül, akik saját életükben a hitük által átérték Isten szeretetét, sokan érzik a sürgetést, hogy ezt az egész életüket meghatározó tapasztalatukat másokkal is megosszák.

A legnyomósabb érv

Korunkban mégis erőteljes ellenvetések fogalmazódnak meg a misszióval szemben, méghozzá – meglepő módon – sokszor teológiai alapon. VI. Pál és II. János Pál pápa ezt egyaránt a Zsinat utáni időszak egyik nyugtalanító fejleményének tartotta. II. János Pál Redemptoris Missio című enciklikája elején külön is kitér ezekre a véleményekre, mert *„a népek missziójára vonatkozólag kétségeket és bizonytalanságot kell elhárítani”. (RM 2.)* A tisztázás nagyon fontos, hiszen a misszió szükségességével kapcsolatban újból és újból hangsúlyoznunk kell: Nem csupán azért hirdetjük az Evangéliumot, hogy az egyén és a társadalom evilági boldogságát, vagy lelki komfortját szolgáljuk! Ahogy már fent utaltunk rá, a probléma gyökere mélyebben van, és túlnő a földi élet határain. A következő mondatban foglalhatjuk össze:

A misszióra szükség van, mert az emberek örök sorsa bizonytalan.

*„Minden egyes hívőnek és az egész Egyháznak elsődleges gondja legyen **a missziók ügye, valamint az emberek örök sorsa**, mert ez megfelel Isten irgalmas és rejtett szándékának.” (RM 86.)*

*„**Az Evangélium továbbadása szükséges**, egyedülálló, mással nem helyettesíthető munka. Nem tűri sem az indifferentizmust, sem a szinkretizmust, sem a hit átalakítását: **mert tőle függ az emberek üdvössége.**” (EN 5.)*

A misszió ügye és az emberek örök sorsa tehát teljes mértékben összetartozik! Talán nem fölösleges felidézni azokat a hitbéli alapokat, amelyek ezt az állítást alátámasztják. Az ember ugyanis története hajnalán bűnbeesett, elbukott (vö. Ter 3.) **Azóta minden ember az áteredő bűn állapotában születik:**

„A kinyilatkoztatás által tudjuk, hogy Ádám az eredeti szentséget és igazságot nem csak önmaga, hanem az egész emberi természet számára kapta: amikor Ádám és Éva engedett a kísértőnek, személyes bűnt követtek el, de ez a bűn az emberi természetet érinti, melyet bűnük után bukott állapotban adnak tovább. Olyan bűn ez, mely nemzés által az egész emberiségre átszarmazik; tudniillik egy olyan emberi természet továbbadása által, mely meg van fosztva az eredeti szentségtől és igazságtól. Ezért az áteredő bűnt analóg értelemben nevezzük 'bűnnek': 'magunkra vont' (contractum), és nem elkövetett bűn; állapot és nem cselekedet.” (KEK 404.)

Az áteredő bűn következményei ismertek az emberi természetre nézve: *„természetes erői megsebesültek, tudatlanságnak, fájdalomnak, és a halál uralmának vettetett alá és hajlik a bűnre (e rosszra való hajlandóságot nevezzük 'concupiscentiának'). (KEK 405.)*

Az ősbűnnel az egész emberi család elszakadt Istentől. Ezt a léthelyzetet mint szörnyű örökséget adják át egymásnak a generációk, azóta senki sem születik az Istennel való teljes közösség állapotában. A bűn következményeként az ember megismerte a testi halált, de a lelki halált is, hiszen kapcsolata megtört lelkének éltetőjével, Istennel. **A rosszra hajló természet és a gonoszlélek kísértései miatt elkövetett személyes bűnök az Isten nélküli állapot állandósulása, az örök halál felé vonják az embert:** *„Ha halálos bűnben halunk meg anélkül, hogy azt megbántuk vagy Isten irgalmas szeretetét befogadtuk volna, akkor – saját szabad választásunk révén – tőle örökre elválasztottak maradunk. Ezt az Isten és a szentek közösségéből való végleges önkizárás állapotát nevezzük 'pokolnak'.” (KEK 1033.)*

„A Szentírás kijelentései és az Egyház tanítása a poklóról **meghívás a felelősségre**, mellyel az embernek örök sorsát szemmel tartva kell élnie a szabadságával. Ugyanakkor **sürgető meghívás a megtérésre**. 'A szűk kapun lépjetek be! Tágas a kapu és széles az út, mely a kárhozatba visz, bizony sokan mennek be rajta. De milyen szűk a kapu, és milyen keskeny az út, mely az életre visz, bizony, kevesen találják meg azt' (Mt 7,13-14)". (KEK 1036.)

Különösen akkor találják meg kevesen – tehetjük hozzá – ha nincs, aki a Katekizmusban említett megtérésre szólító **sürgető meghívást** közvetítse. Az evangelizáció során a szabadulás, az élet útját kínáljuk fel minden embernek. **Az Evangélium a szó szoros értelmében megmentő üzenet:**

„A hithirdetés tárgya Jézus Krisztus, akit megfeszítettek, aki meghalt és feltámadt: **Ő általa szabadulunk meg teljesen és ténylegesen a gonosztól, a bűntől és a haláltól; őbenne ajándékozza Isten az 'új életet', az isteni és örök életet. Ez a 'jó hír', amely az embert és az emberiség történetét megváltoztatja, és amelynek megismerésére minden népnek joga van.**" (RM 44.)

Kétségek

Ahogy már korábban utaltunk rá, súlyos kétségek merültek fel a misszió szükségességét illetően azután, hogy a II. Vatikáni Zsinat megfogalmazta tanítását azok üdvösségéről, akik önhibájukon kívül nem ismerik Krisztus Evangéliumát és az ő Egyházát. Ők, „ha őszinte szívvel keresik Istent, és a kegyelem hatására teljesítik a lelkiismeretük szavában fölismert akaratát, elnyerhetik az örök üdvösséget.” (LG 16.)

Ezt sokan úgy interpretálták, hogy most már nem kell az embereket háborgatni a meggyőződésükben, Isten úgyis biztosan gondoskodik üdvösségükről. Nem vették észre, hogy itt csak az üdvösség *lehetőségéről* van szó, méghozzá az embereknek egy meglehetősen körülhatárolt csoportja számára. A félreértések folytán néhányan a teljes vallási relativizmushoz is eljutottak, amely szerint mindegy, hogy ki milyen hitet vall: a vallások lényegében egyenértékűek, a keresztény hitnek nincs külön kegyelemközvetítő jelentősége. Ezt az értelmezést maga az idézett dokumentum zárja ki – csak ezt a néhány sorral lejjebb olvasható részt már kevesebbszer szokták idézni:

„Ám a Gonosztól rászédett emberek gyakran belevesztek okoskodásukba, Isten igazságát hamissággal cserélték fel, mert inkább szolgáltak a teremtményeknek, mint a Teremtőnek (v.ö. Róm 1,21 és 25.), vagy pedig a végső kétségbeesés fenyegeti őket, minthogy Isten nélkül élnek és halnak meg ezen a világon. **Éppen ezért, Isten dicsőségére és mindnyájunk üdvösségének előmozdítására, az Egyház odaadónan karolja fel a missziókat,**

megemlékezve az Úr parancsáról: 'Hirdessétek az Evangéliumot minden teremtménynek' (Mk 16,15)." (LG 16.)

Az örök életre vezető „biztonságos út” továbbra is a Jézus Krisztusba vetett hit, a Hozzá való megtérés! (Vö. Ef, 3,12.) Maga az Egyház tehát nem látja okafogyottnak a missziót, sőt újult erővel buzdít rá az emberek üdvössége érdekében. A missziót hátráltató vallási relativizmust VI. Pál és II. János Pál pápa is határozottan elutasította: „*A legveszélyesebbek azok, akik a zsinatnak egyik vagy másik tanításában erre támaszt vélnek találni.*” (RM 36.)

Miért evangelizáljak? Hívő ember számára – ahogy a zsinati atyák is hangsúlyozták – nagyon egyszerű a válasz: Mert ez Jézus határozott kívánsága.

„Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az Evangéliumot minden teremtménynek.” (Mk 16,14)

Nos? Elindulunk? Ha nem is a világ végére, de kimerészkedünk legalább saját településünk utcáira és tereire? Ferenc pápa szerint nincs is más választásunk:

„Lépjünk ki! Lépjünk ki, hogy mindenkinek felkínáljuk Jézus Krisztus életét. Itt az egész Egyháznak szólóan megismétlem azt, amit gyakran mondtam a Buenos Aires-i papoknak és híveknek: szívesebben látok egy olyan Egyházat, amelyet baleset ért, amely megsebesült és bepiszkolódott, miközben kiment az utcákra, mint egy olyan Egyházat, amely belebetegedett a zártságba és a kényelembe, mert a saját biztonságához ragaszkodott.” (EG 49.)

IV. A misszió megvalósulása:

Az Egyház tanúságtétele

A misszió céljának és szükségességének áttekintése után most nézzük meg, milyen helyet foglal el az evangelizáció az Egyház küldetésében, és milyen módon, milyen eszközök felhasználásával teljesítheti küldetését.

Az Egyház küldetése: a misszió

*„A népek világossága Krisztus. A Szentlélekben összegyűlt zsinat sürgető óhaja tehát, hogy minden teremtménynek hirdetve az Evangéliumot, (vö. Mk 16,16), minden embert megajándékozzon Krisztus világosságával, amely ott tündököl az Egyház arcán. **Az Egyház pedig Krisztusban mintegy szakramentuma, vagyis jele és eszköze az Istennel való bensőséges egyesülésnek és az egész emberiség egységének.**” (LG 1.)*

A II. Vatikáni Zsinat meghatározó, az Egyházzal szülő dokumentuma kezdődik ezekkel a szavakkal. Már ebben a néhány mondatból világos: a zsinat definíciója szerint **az Egyház nem más, mint missziós közösség**, amely Jézus Krisztust és a Benne feltárult üdvösséget hirdeti minden embernek.

*„Az evangelizálás ugyanis az Egyház sajátos kegyelme és hivatása, legmélyebb identitása. **Az evangelizációért létezik...**” (EN 14.)*

Az evangelizáció, vagyis a Jézus Krisztusról szóló tanúságtétel és az emberek megtérésre vezetése tehát nem csupán egyik feladata az Egyháznak, hanem lényege szerint **egyetlen feladata**, amelyet közvetlenül Jézus Krisztustól kapott. Az Úr Jézus az általa alapított közösségre bízta az Evangélium hirdetését és képviselését. Nem az a dolgunk tehát, hogy pusztán sajnálkozzunk a világ szörnyű állapota felett, hanem sokkal inkább az, hogy a nehézségekkel nem törődve álljunk be az aratás munkájába. Az Úr Jézus ezt senki másra, csakis rajtunk fogja számon kérni, ugyanis ezt a munkát senki másra, csakis ránk, Egyházára bízta.

*„...az Evangélium hirdetése az Egyház számára **nem fakultatív feladat**; nem választhat, hogy óhajtja-e végezni, vagy sem. Az Úr Jézus bízta rá a küldetést, és ő azt akarja, hogy az emberek higgyenek és üdvözüljenek. **Az Evangélium továbbadása szükséges, egyedülálló, mással nem helyettesíthető munka.** Nem tűri sem az indifferentizmust, sem a szinkretizmust, sem a hit átalakítását: mert tőle függ az emberek üdvössége.” (EN 5.)*

Ez mérhetetlenül nagy feladat és felelősség, de nem térhetünk ki előle. Hűséges szolgálatunk során ugyanakkor a Jézus Krisztussal való közösség olyan mélységét és örömét fogjuk megélni, amelyet visszahúzódva soha nem tapasztaltunk volna!

A küldetés és meghívás az embermentés szolgálatára nem 'úgy általában' szól az Egyházhoz, de szól minden egyes tagjához és részközösségéhez: **valamennyiünk legmélyebb hivatása az Evangélium továbbadása.** Ferenc pápa az új evangelizáció feladatára induló, „kilépő” Egyházat egészében „*missziós tanítványok közösségének*” nevezi, akik „*kezdeményeznek, bevonódnak, kísérik, gyümölcsöt hoznak, ünnepelnek.*” (EG 24.) Erre a bátor, missziós lelkületre hív minden egyes katolikust a Szentlélek.

Az élet tanúságtétele

A Lumen Gentium fent idézett részlete szerint az Egyház Krisztusban „*jele és eszköze az Istennel való bensőséges egyesülésnek*”. Vagyis már pusztán létezésével is evangelizál! Az Egyházat alkotó minden egyes ember, és maga az Egyház közössége is önmagában hordozza az Istentől kapott új életet. Jézus Krisztus nekünk ajándékozta a Szentlelket, Aki bennünk él, így valamennyien Istenhordozók vagyunk:

„Amit láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek is, hogy ti is közösségben legyetek velünk. Mi ugyanis az Atyával és az ő Fiával, Jézus Krisztussal vagyunk közösségben.” (1Jn 1,3)

Ez a világosság, amely világít a sötétségben, új, krisztusi minőséget hoz az Istentől elfordult világba. Hitelesen megélt, Krisztusból táplálkozó szent és szeretetteli életünk, igaz tetteink önmagunkban is hirdetik Isten országát az emberek között:

„Ti vagytok a világ világossága. A hegyen épült várost nem lehet elrejtetni, s ha világot gyújtanak, nem rejtik véka alá, hanem a tartóra teszik, hogy mindenkinek világítson a házban. Ugyanígy a ti világosságotok is világítson az embereknek, hogy jótetteiteket látva dicsőítsék mennyei Atyátokat.” (Mt 4, 14-16)

„Korunk embere inkább hisz a tanúknak mint a tanítóknak – folytatja most már II. János Pál pápa, VI. Pált idézve – inkább a tapasztalatnak, mint a tanoknak; jobban az életnek és a tetteknek, mint az elméleteknek. A keresztény élet tanúsága a misszionálás első és pótolhatatlan formája.” (...) „A tanúságtétel első formája a misszionáriusnak, a keresztény családnak és a templomi közösségnek az élete, amely új magatartásmintát közvetít. A misszionárius, aki egyszerűen Krisztus példája szerint él, még ha korlátokkal és emberi hibákkal megtűzdelve is, jele Istennek és a természetfölötti valóságnak. (RMI 42.)

Ezért az Evangélium közvetítője első sorban a maga életében igyekszik teljessé tenni a megtérést: szeretni az Istent teljes lényével, és embertársait, mint saját magát. Világos, hogy **az élet tanúságtétele adja minden egyéb missziós tevékenység alapját és hitelességét.** Az élet tanúságtételét, *„Krisztusban való szép életünket”* (vö. 1Pt 3,16) persze nem lehet kampányszerűen megélni, teljesíteni, alkalomszerűen letudni vagy demonstrálni. A kereszténység életforma, amely minden pillanatban kihívás elé állít bennünket.

Krisztusi jelenlét, inkulturáció, barátság

Az élet tanúságtétele természetesen nem jelentheti azt, hogy saját életszentségünkön munkálkodva elzárkózunk a többi embertől. A „missziós tanítvány” a kapcsolatok, a barátság, a segítségnyújtás embere a környezete számára. Észszerű a bajban lévőket, segít és bátorít. Valójában gazdag emberi kapcsolatai, szeretetteli magatartása ad alapot és hitelességet missziójának. Hogyan is beszél erről Jézus? *„Ugyanígy a ti világosságotok is világítson az embereknek, hogy jótetteiteket látva dicsőítsék mennyei Atyátokat!”* (Mt 5,18.)

A környezetünkkel való együttérzés, a másokkal megosztott élet Jézus missziós missziós stílusát idézi, aki megtestesülésével egy lett közülünk. Osztott emberi sorsunkban, korának és népének életformájában, kultúrájában: úgy szólt hozzánk, hogy megérthettük. A sorsközösség felvállalása elvezet az *inkulturáció* megéléséhez, gyakorlásához. Úgy igyekszünk kortársainkkal kapcsolatba kerülni, hogy abban a kulturális környezetben szólítjuk meg őket, amelyben élnek, azon a nyelven szólunk hozzájuk, amelyet megértenek. Az érthetetlenül megnyilvánuló missziós tanítvány nyilván nem töltheti be hivatását.

A misszió teljes folyamatát mindennek figyelembe vételével a következőképpen határozza meg a téma egyik alapidokumentuma, az Ad Gentes zsinati határozat:

1. Krisztusi jelenlét: párbeszéd és szeretetszolgálatok (AG 11-12.)
2. Az evangélium hirdetése és a megtérés (AG 13.)
3. A katekumenátus fázisa: bevezetés a keresztény életbe (AG 14.)

Ehhez hasonlóan az *Újraépítve* című könyv szerzői, korunk egyik legsikeresebb missziós plébániai modelljének kialakítói, *Michael White* és *Tom Corcoran* egy rendkívül természetes, barátságra épülő kapcsolatfelvételi folyamatot ajánlanak:

„(1) Ápoljunk barátságokat; (2) Imádkozzunk azokért az emberekért, akiket meg szeretnénk érinteni; (3) meséljük el nekik, hogyan változott meg az életünk; (4) hívjuk el barátainkat a templomba.” (Újraépítve 36.)

A „templomon” természetesen azt a barátságossá és befogadóvá tett közösséget érti, amelynek minden összejövételét az újonnan érkezők szempontjai szerint alakítottak ki...

Szóbeli tanúságtétel és igehirdetés

Már az eddigiekből is nyilvánvaló, hogy egy hosszabb-rövidebb előkészítő szakasz után el kell érkeznie az evangéliumi üzenet átadásának:

*„Messzebb távon azonban az élet legszebb tanúságtétele is kevés, ha nem kíséri és igazolja az, amit Péter apostol így fejez ki: 'Adjatok számot reménységekről'. Ezt **a reménységünket ki kell fejteni a Jézus Krisztusról szóló világos és egyértelmű beszéddel.** A Jó Hírt, amelyet először az élet tanúságtétele mutatott be, előbb-utóbb az élet igéjének hirdetése kell, hogy kövesse. **Addig nem lehet szó teljes értékű evangelizációról, amíg nem hirdetjük a názáreti Jézusnak, Isten Fiának nevét, tanítását, életét, ígéreteit, Országát és annak igazságát.**” (EN 22.)*

A fenti igazságnak különösképpen érvényesülnie kell olyan missziós találkozások alkalmával, amikor nincs idő hosszú együttlétekre az evangelizált személyekkel, melyek során „eljük élhetnénk” az Evangéliumot. Ezen egyszeri, s talán megismételhetetlen találkozások alkalmával **egyértelműen és világosan meg kell tudnunk fogalmazni üzenetünket**, az Egyház Jézus Krisztusról szóló változatlan tanúságtételét. Mivel az evangelizáció fogalmát szűkebb értelemben egy üzenet átadásaként határozzuk meg, különösen fel kell készülnünk erre a feladatra. **Fontos, hogy minden missziós tevékenységünk ennek az üzenetnek az elhangzását, közvetítését szolgálja. Ellenkező esetben saját öncélú ötleteinket fogjuk megvalósítani**, amelyek semmiféle lelki hasznot nem hoznak. Itt ismét adjuk át a szót II. János Pál pápának, aki újból felhívja figyelmünket az igehirdetés jelentőségére:

„Az igehirdetésnek a misszióban mindig elsőbbsége van. Az Egyház nem tekinthet el Krisztus kifejezett parancsától; nem szabad az emberek előtt elhallgatnia az örömhírt, hogy Isten szereti és üdvözíti őket.” (RM 44.)

Miért olyan fontos a Jézus Krisztusról szóló üzenet hangoztatása? Mert nem csak hirdeti Krisztust, de be is vezet jelenlétébe. Ez adja az igehirdetés hatékonyságát:

*„Az evangelizáció mindig magában foglalta **annak egyértelmű meghirdetését** – ami hatékonyságának mintegy alapját, középpontját és csúcsát képezi –, **hogy Krisztusban minden embernek föl van ajánlva az üdvösség, mint Isten kegyelmének és irgalmának ingyenes ajándéka. Erre irányul minden missziós tevékenység, amely feltárja a kezdettől***

fogva elrejtett titkot, melyet Krisztus leplezett le (vö. Ef 3,3-9; Kol 1,26-29), és be is vezet abba. Ez a misszió, és az egész Egyház életének középpontja, az egész evangelizáció fundamentuma. Ennek meghirdetése kiemelkedő és helyettesíthetetlen fontossággal bír a sokféle missziós munkában, mivel bevezet 'Isten szeretetének titkába, aki szoros személyi közösségre hív Krisztusban', és megnyitja a megtérés útját." (RM 44.)

A Szentatya itt világossá teszi, hogy a hirdetett Evangélium, amely Istennek Krisztusban megnyilvánuló szeretetéről szól, hordozza és valóságosan ki is nyilatkoztatja a hallgatókban ezt a szeretetet! Ugyanakkor *csak ez*, az Isten Fiáról szóló Evangélium hordozza ezt az erőt. A Szentatya ezért **nem hagy kétséget afelől, hogy mit kell tartalmaznia igehirdetésünknek:**

„A hithirdetés tárgya Jézus Krisztus, akit megfeszítettek, meghalt és feltámadt: Ő általa szabadulunk meg teljesen és ténylegesen a gonosztól, a bűntől és a haláltól; Őbenne ajándékozza Isten az 'új életet', az isteni és örök életet. Ez az a 'jó hír', amely az embert és az emberiség történetét megváltoztatja, és amelynek megismerésére minden népnek joga van." (RM 44.)

A Jézus Krisztusról szóló Örömhír hangoztatása tehát erővel bír, olyan erővel, amely megváltoztatja az embert és a történelmet:

„...akkor beszélünk evangelizálásról, amikor az Egyház magának az általa hirdetett Isteni Üzenetnek erejével megtéríteni igyekszik az embereket és az emberi közösségeket." (EN 18.)

Tanúságtevő és igehirdető erőfeszítéseink közben ezért mindvégig bízunk kell abban, hogy **nem vagyunk pusztán önmagunk eszére és erejére hagyva**. Az általunk hirdetett igazságról **a Szentlélek, az Igazság Lelke tesz tanúságot** (Jn 16,13), **egyenesen hallgatóink szívében:**

„...ezért a misszionárius nem bátortalanodik el, és hitének tanúságtételétől nem áll el sem ellenséges, sem közömbös környezetben. Tudja, hogy az Atya Lelke szól általa (vö. Mt 10,17-20; Lk 12,11-12), és az apostolokkal együtt vallja: 'Mi és a Szentlélek ennek tanúi vagyunk' (Apcsel 5,32). Tudja, hogy nem emberi igazságot hirdet, hanem 'Isten Igéjét', amely sajátos benső és titokzatos erővel rendelkezik." (RM 45.)

Ennek tudatában a feladat, amelyre küldetést kaptunk, már nem tűnik olyan nagynak és ijesztőnek. Nem nekünk kell a saját erőnkől „megtéríteni az embereket!” Ez valóban visszás és reménytelen vállalkozás lenne. Nekünk az a dolgunk, hogy hűségesen szóljuk Isten üzenetét: a valódi munkát Ő végzi hallgatóink szívében!

Isten nem valamilyen rejtett és különleges módon akarja elérni az embereket, hogy hitre jussanak. *Szent Pál* úgy fogalmaz, hogy a mi ajkunkon szólal(hat) meg az a tanítás, amely üdvösségre vezet az embereket (vö. Róm 10,8). „*Mivel a világ a maga bölcsességével nem ismerte meg Istent isteni bölcsességében, ezért úgy tetszett Istennek – mondja Szent Pál – hogy balgaságnak látszó igehirdetése üdvözítse a hívőket.*” (1Kor 1,21) **Bármilyen hihetetlen tehát, mérhetetlen jelentőséggel bír az emberek számára, hogy megnyitjuk-e az ajkunkat ezzel az üzenettel:**

*„...Mert mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni fog. De hogyan hívják segítségül azt, akiben nem hisznek? S hogyan higgyenek abban, akiről nem hallottak? **S hogyan halljanak, ha nincsen, aki hirdesse? ... Eszerint a hit hallásból van, a hallás pedig Krisztus szava által.**” (Róm 10,14.17.)*

*„**A hit a hirdetésből fakad** – foglalja össze mindezt II. János Pál pápa – és minden Egyházi közösség indulását és életét minden egyes hívőnek az üzenetre adott személyes válaszából nyeri. **Ahogy az egész üdvrend Krisztusra irányul, így az ő titkának hirdetése is minden missziós munka célja.**” (RM 44.)*

V. Üzenetünk: az Evangélium

*„Kérve kérlek az Istenre és Jézus Krisztusra, aki ítélkezni fog élők és holtak fölött, az ő eljövételére és országára: hirdesd az Evangéliumot, állj vele elő akár alkalmas, akár alkamatlan. Érvelj, ints, buzdíts, nagy türelemmel és **hozzáértéssel**” (2Tim 4,1-2)*

A misszióval kapcsolatban általában a bátorságról és a lelkesedésről szoktunk beszélni, mint szükséges kellékekről. *Szent Pál* azonban figyelmünkbe ajánl még valamit, mégpedig a **hozzáértést**. Ebben a fejezetben arról beszélünk majd, hogy mi az az üzenet, amit átadunk hallgatóinknak, beszélgetőtársainknak a misszió eseményei során. Arról már előbb is szoltunk, hogy ennek az üzenetnek a középpontjában Jézus Krisztusnak, a Megváltónak kell állnia. Mégis **fontos tudnunk, hogy mi a Krisztusról szóló Evangélium belső logikája, mit jelent számunkra a megváltás, amit elhozott nekünk, és hogy pontosan mire akarjuk meghívni hallgatóinkat.**

Az üdvösség Evangéliuma (Örömhíre) az egész emberhez szól: így értelméhez is – különben hogyan fogadhatná el bárki is? S ezt az Örömhírt az Egyháznak azzal az erővel, világossággal és fegyelmezettséggel kell hirdetnie, ahogyan kapta. Különösen igaz ez akkor, amikor számos ismeretlen ember előtt szolunk: tipikusan ilyenek a közösségeink, plébániáink által szervezett nyitott missziós események. Szavainkat ilyenkor azoknak az embereknek a gondolkodásmódjához alakítjuk, akik semmit, vagy nagyon keveset tudnak a kereszténység valódi tanításáról. A statisztikák szerint Budapesten ez az emberek több, mint 80 százalékát jelenti. **Alapvetően a hit első meghirdetésének szituációja ez.** A világos, egyszerű és összeszedett üzenet hangoztatása azért is fontos, mert még a keresztény családi háttérből érkező, de vallásukat mára már nem gyakorló emberek tudatában is keverednek a különböző divatos elképzelések és a nem-keresztény vallások tanításai az Egyház tanításával. Egyszóval nagy a káosz: Krisztus világosságára van szükség. Ez pedig azt jelenti, hogy **nem beszélhetünk összevissza: Jézus Krisztus hirdetése a kinyilatkoztatás tényeinek ismertetését jelenti, egy adott cél, a hallgatók hitre vezetésének érdekében.**

Az első meghirdetés az evangelizáció teljes folyamatában

Az első meghirdetés fentebb ismertetett helyzetében **igehirdetésünkben és tanúságtételünkben a kérügmát kell átadnunk.** Ez a görög szó 'hirdetést, meghirdetést' jelent, és **az evangéliumi üzenetnek az első meghirdetésben elhangzó formáját jelenti.** Ez **keresztény hit legtömörebb, a hallgatók felé isteni meghívást közvetítő megfogalmazása.** Természetesen tisztában vagyunk azzal, hogy mindez nem meríti ki az evangelizáció tágabban értett fogalmát, vagyis a személy keresztény formálásának folyamatát, hiszen abba a katekézis, a szentségekre való felkészülés, sőt maga a szentségi élet és a megszentelődés szüntelenül tartó folyamata is beletartozik. **A kérügmatis evangelizáció az Egyház**

missziójának kezdő, de éppen ezért alapvető fontosságú lépése, amelyben mint mikrokozmoszban megjelenik a keresztény tanítás minden fontos eleme: megfigyelhetjük a Krédóval való párhuzamosságát és Szentháromságos felépítését is. Ugyanakkor hordozza a keresztény ember előtt élethosszig ott álló kihívásokat is: az Isten melletti döntés, a hit és a bűnbánat kihívását, az Isten szeretetére való nyitottság, és az Egyházban való megmaradás/kitartás kérdéseit.

A kérügma az apostoli igehirdetés középpontja: mennyei ajándék az Egyház számára, amelynek újbóli felismerése és örömteli hirdetése által Isten megérinti az emberi szíveket:

*„Újra felfedeztük, hogy ... **alapvető szerepe van az első igehirdetésnek, vagy 'kérügmának' az evangelizáló tevékenységben,** és minden Egyházat megújító szándékban.*

*A kérügma szentháromságos. A Szentlélek tüze ez, aki nyelvek formájában ajándékozza magát, és **fölbreszti bennünk a Jézus Krisztusba vetett hitet,** aki halálával és feltámadásával kinyilatkoztatja és közli velünk az Atya végtelen irgalmát. A katekéta ajkán újra meg újra felhangzik az első igehirdetés: 'Jézus Krisztus szeret téged. Életét adta azért, hogy üdvözítsen, és most mindennap melletted él, hogy megvilágosítsen, megerősítsen, megszabadítsen téged.' Amikor azt mondjuk, hogy ez a hirdetés 'az első', az nem azt jelenti, hogy a kezdetnél ott van, azután elfelejtjük, vagy más, azokat felülmúló tartalmakkal helyettesítjük. **Minőségi értelemben véve első, mert ez a fő üzenet,** melyet különféle módokon újra és újra meg kell hallgatni..." (EG 164.)*

Az első meghirdetés helyét és szerepét a misszió folyamatában igen frappánsan fogalmazza meg A Katekézis Általános Direktóriuma (KÁD):

*„Az első meghirdetés a még nem hívőkhöz és azokhoz szól, akik ténylegesen vallási közösségekben élnek. **Feladata, hogy hirdesse az Evangéliumot és megtérésre hívjon.** Az 'Evangélium első hirdetésétől különböző katekézis' elősegíti és érleli a kezdeti megtérést azáltal, hogy hitre neveli a megtértet és betestesíti a keresztény közösségbe. Az Ige szolgálatának e két módja kiegészíti egymást. **Az első hirdetés, melyre minden keresztény meghívást kap,** része a „menjetek” parancsnak, melyet Jézus tanítványainak adott; ezért magában foglalja, **hogy idegenben, röviden** adja elő mondandóját.” (KÁD 61.)*

Az első meghirdetésnek tehát **tartalmaznia kell az Evangéliumot és a megtérésre hívást** (lásd lejjebb hat pontos kérügmánkat!), ugyanakkor **rövidnek kell lennie** – az idegen környezetben nyilván csak a lényegre szorítkozhatunk.

A kérügma rövidsége és tömörsége tehát erény, és nem hiba! Súlyos félreértés a kérügmatikus igehirdetésen számon kérni a katolikus Egyház teljes tanítást, a liturgia, a szentség, a morális és az ekkleziológia kifejtését – ez egész egyszerűen nem feladata! Aki

a kérügmátikus evangelizáció szituációjában beszédének súlypontját ezekre az egyébként nagyon fontos kérdésekre helyezi, veszélyezteti az egész evangelizációs folyamat sikerét: olyan, mintha a ház alapja helyett rögtön a falat akarná felhúzni. **A kérügmátikus üzenet középpontjában** ugyanis **Jézus Krisztus személye áll, az általa megszerzett megváltás és a vele való személyes kapcsolat összefüggésében!**

*„A lerakott alapon kívül, amely Jézus Krisztus, mást senki nem rakhat.” (1Kor 2,11) – mondja Szent Pál. Az Evangélium üzenete teljes és egész: a fent jelzett témakörök ugyanis belőle mind kibonthatók, illetve alapjára felépíthetők. A kérügma, vagyis a Megváltó Jézus helyett azonban először nem hirdethetünk mást, különben építményünk összeomlik. Mindez természetesen nem jelenti azt, hogy egyházi hovatartozásunkat titkolnánk, vagy hogy el kellene hallgatnunk, hogyha Jézussal való személyes találkozásunkat mondjuk egy gyónás alkalmával éltük át. **A lényeg, hogy mondandónk középpontjában Jézus Krisztus személye és hozzá fűződő kapcsolatunk álljon, amire meghívjuk hallgatóinkat is.** A fenti idézet (KÁD) világos megfogalmazása szerint a hitigazságok szisztematikus kibontása „az Evangélium első hirdetéstől különböző (vagyis azt követő) katekézis” feladata.*

Nagyon fontos pontosítása az Egyház minden tagjára vonatkozó missziós küldetésnek a fenti mondat: *„Az első hirdetés, melyre minden keresztény meghívást kap, része a „menjetek” parancsnak, melyet Jézus tanítványainak adott.”* E szerint **minden keresztény – így a laikusok is – rendelkeznek azzal a joggal, hogy rövid kérügmátikus beszédben kifejtsék hitük lényegét.** Erre laikusok esetében legtöbbször személyes beszélgetés közben, tanúságtétel formájában kerül sor, amelynek azonban hordoznia kell a kérügma üzentének tartalmát és felhívó jellegét.

A kérügma tartalma

II. János Pál pápa hat kérügmátikus beszédet ajánl a figyelmünkbe az Apostolok Cselekedeteiből (ApCsel 2,22-39; 3,12-26; 4,9-12; 5,29-32;10,34-43; 13,16-41), mint a missziós beszéd példáit. „Ezek a beszédek, amelyeket Péter és Pál tartottak, *mintául szolgálhatnak. Jézust hirdetik, megtérésre szólítanak, arra, hogy Krisztust hittal elfogadjuk, és engedjük, hogy a Lélek által hozzá hasonuljunk.*” (RMI 24.)

Tekintsük most át ezt az üzenetet, amelyet evangelizációnk során át akarunk adni az embereknek! (Ebben a részben főként a Szent András Evangelizációs Iskola alapítója, *Jose H. Prado Flores*: *Hogyan evangelizáljuk a megkeresztelteket?* c. könyvének gondolatmenetére támaszkodunk.) Az Evangélium egyenes beszéd: feltárja élethelyzetünket, konkrét megoldást kínál és konkrét cselekvésre hív meg. Az Újszövetségben számos helyen találkozhatunk

rövidebb vagy hosszabb megfogalmazásával. Mi most Jézus Krisztus egyik mondatából indulunk ki:

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte, hogy aki Benne hisz, el ne vesszen, hanem örökké éljen.” (Jn 3,16)

Ebben az egyetlen mondatban egy egész univerzum tárul fel. Vizsgáljuk meg közelebbről állításait:

1. ISTEN MA SZERET TÉGED!

Isten a „világot”, vagyis minden teremtményét személyesen és ajándékozó szeretettel szereti. A Szentírás világosan hirdeti: *„Az Isten szeretet” (1 Jn 4,8)*. Teremtő Atya, aki szeretetből teremtette meg az embert, azért, hogy megossza vele a létezés, az élet örömét! Az egész világot neki ajándékozta. Legbensőbb terve mégis az volt, hogy szeretet-egységben élhessen vele. Isten olyan teremtményt akart, aki képes Őt szabadon viszontszeretni, Vele szeretetkapcsolatban élni: Isten azért teremtette az embert, hogy *„megismerje és szeresse Teremtőjét; a földön az egyetlen teremtmény, amelyet Isten önmagáért akart... Kegyelemből szövetségre hívatott a Teremtőjével, hogy hittel és szeretettel válaszoljon neki, amit helyette senki meg nem tehet.” (KEK 356-357.)*

Isten szeretete és atyai gondoskodása az ember iránt nyilvánvaló az egész teremtéstörténetben (Ter 1-3.). Hűsége és ragaszkodása túlmegegy minden emberi elképzelésen. **Bár elfordultunk tőle és felláztunk ellene, Ő minden teremtményét ma is szeretetből élteti: gondoskodik rólunk és személyesen szeret bennünket.** Mennyire vágyakozik arra, hogy megismerjük és átéljük szeretetének mélységeit!

„Megfeledkezhet-e csecsemőjéről az asszony? És megtagadhatja-e szeretetét méhe szülöttétől? S még ha az megfeledkeznék is: én akkor sem feledkezem meg rólad.”

(Iz 49,15)

„A hegyek megindulhatnak, és megrendülhetnek a halmok, de az én szeretetem nem hagy el sosem.” (Iz 54, 10)

Ezek a szavak ma nekünk és hozzánk szólnak. Isten nem „általában” szereti a világot: Téged szeret, mint egyedi és megismételhetetlen teremtményét, most, ebben a pillanatban. Szeretete feltétlen és állandó. Nem azért szeret, mert jó vagyok, mert az Ő szempontjai szerint jól teljesítek. Én elfordulhatok Tőle, de Ő sohasem teszi ezt! Isten a szeretet, és nem tud nem szeretni. Éppen ezért mindig, minden emberhez szól az üzenet: **ISTEN MA SZERET TÉGED!**

Életünk legfontosabb ténye ez. Valódi Örömhír! Milyen szép is lenne a világ, ha minden ember Isten szeretetét tükrözné vissza! Sajnos nem ezt tapasztaljuk. Ha Isten szeret, vajon honnan a temérdek fájdalom és szenvedés, amit egymásnak és önmaguknak okoznak az emberek? A kiindulásul választott evangéliumi mondat utal rá, hogy **világunk nemcsak teremtett és szeretett világ, hanem elveszett világ is, amely megmentésre szorul.** Ahogyan az Isten szeretetéről szóló üzenet is személyes, az emberiségre nehezedő közös teher is személyesen érint Téged, és a következő mondatban foglалható össze:

2. A BŰN ELVÁLASZT ISTEN SZERETETÉTŐL

Ezért érezzük távol önmagunktól Istent, s ezért tűnik reménytelennek az emberiség helyzete. A Szentírás tanúsága szerint **bajaink gyökere az, hogy az ember történelmének hajnalán fellázadt Isten ellen és szabad akaratából felmondta Vele a szeretetkapcsolatot.** A bűnbeesés történetét a Teremtés könyve 3. fejezete mondja el. Ennek lényege, hogy „*az ördögtől megkísértett ember hagyta, hogy szívében meghaljon a Teremtője iránti bizalom, és visszaélve szabadságával nem engedelmeskedett Isten parancsának. Ebben állt az ember első bűne.*” (KEK 397.) Az ember Isten nélküli szabadságot akart. Nem ismeri el, hogy a Teremtőtől függ, hogy alá van vetve a teremtés törvényeinek és az erkölcsi normáknak, melyek a szabadság használatát korlátozzák. (vö. KEK 396) A valóságban az ember nem lett szabad, hanem Isten uralma helyett a démoninak rendeli alá magát. (vö. Róm 6, 15-23) **A bűnbeesés következtében Ádám leszármazottjai mind bukott emberi természettel, az áteredő bűn állapotában születnek meg:**

„Egy ember (Ádám) által lépett a világba a bűn, majd a bűn folyományaként a halál, és így a halál minden embernek osztályrésze lett, mert mindnyájan bűnbe estek.” (Róm 5,12)

„Mert mindnyájan vétkeztek, és nélkülözik Isten dicsőségét” (Róm 3,23)

A Szentírás tanúsága szerint az ember ezzel a bűn, a halál és a gonoszlélek rabszolgája lett. (Vö. Ef 2,1-2; Jn 8,34) **A bűn legtragikusabb következménye annak elválasztó jellege:** elválaszt bennünket Istentől, szeretetétől, közelségétől és kegyelmétől.

„Nem, nem rövid az Úr keze: meg tudna szabadítani, s a füle nem süket a hallásra. Nem, hanem a ti gonoszságaitok ütöttek szakadékot köztetek és Istenetek között. Bűneitek fedik el arcát előletek, hogy ne hallgasson meg benneteket.” (Iz 59 1-2)

Az áteredő bűn terhével születő ember már elválasztott állapotban jön a világra, s bűnre hajló természete miatt elkövetett saját bűnei még súlyosbítják helyzetét. A kisgyermeknek is kiszolgáltatott keresztségben Isten „*eltörli az áteredő bűnt, és az embert Ismét Isten felé*

fordítja, de a meggyöngült és rosszra hajló természetet sújtó következmények megmaradnak az emberben és lelki harcra hívják.” (KEK 405.) Ha megkeresztelt ember alul marad ebben a harcban, halálos bűnbe esve az ő osztályrésze is a lelki halál.

Az ember Isten kegyelme, segítsége nélkül képtelen arra, hogy bűnös állapotát megváltoztassa. Sem az áteredő bűntől, sem cselekedeti bűneitől, sem azok következményeitől nem képes megszabadulni a saját erőfeszítései által:

„az ember nem válthatja meg magát, senki sem adhat Istennek váltságdíjat magáért. Igen drága lelkének váltsága, soha meg nem fizetheti, hogy örökké éljen és ne jusson az enyészetre.” (Zsolt 49, 8-9.)

A bűn, ha el nem törlik valahogyan, büntetést von magára: *„A bűn zsoldja (következménye) a halál.” (Róm 6,23)* Ez nem más, mint **az Istentől való elválasztottság végérvényes formája:** az örök halál, amit a Szentírás pokolnak nevez. A szentmise VI. eucharisztikus imádsága foglalja össze talán legjobban a bűnös ember reménytelen állapotát – de rámutat a szabadulás útjára is:

*„Ámbár a halál fiai voltunk, és **többé már nem is közeledhattünk hozzád**, te mégis örök szeretettel szerettél minket. Szent Fiad ugyanis, aki egyedül volt Igaz közöttünk, a mi kezünkre adta önmagát, és engedte, hogy az emberek keresztre feszítsék.”*

Isten örök szeretete teremtményei iránt a bűnbeesés után is megingathatatlan maradt: nem nézhette el az ember végérvényes pusztulását. Éppen ez a nagy hír áll választott evangéliumi mondatunk középpontjában:

*„Úgy szerette Isten a világot, hogy **egyszülött Fiát adta érte, hogy aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örökké éljen.**” (Jn 3,16)*

Bűneink következményeit Isten Egyszülött Fia vállalta magára, akit az Atya végtelen szeretetéből értünk adott. Az **Örömhír középpontja, szíve tehát egy személy: Jézus**, aki halálával és feltámadásával már elkészítette számodra a menekülés útját:

3. JÉZUS MÁR MEGVÁLTOTT TÉGED!

a., Jézus Krisztus kereszthalála elhozta a bűnök bocsánatát

A történelem egy meghatározott, jól előkészített pillanatában, *„Amikor elérkezett az idők teljessége, Isten elküldte az Ő Fiát, aki asszonytól született” (Gal 4,4).* Ő, aki a Szentlélektől

fogantatott, **születésétől fogva és mindvégig bűntelen volt.** Így Jézus, az ártatlan áldozati Bárány, aki áteredő bűn nélkül született, alkalmas volt arra, hogy **magára vegye valamennyiünk bűnét.**

A kereszten ártatlanul szenvedve elviselte büntetésünket, halálával megsemmisítette bűneinket:

„Vétkeinket saját testében felvitte a keresztfára, hogy meghaljunk a bűnöknek, s az igazságnak éljünk.” (1 Pt 1,24)

Lerótt a Isten előtt a bűn miatti adósságunkat, amit magunk sohasem tudtunk volna kifizetni. **Kiváltott, megváltott bennünket a bűn és a halál fogságából:**

„Megbocsátotta minden bűnünket. A követelményeivel ellenünk szóló adóslevelet eltörölte, az útból eltávolította, és a keresztre szegezte (Kol 1,14).

Az Atya Krisztusban győzelmet aratott a bennünket uraló gonoszlélek felett is:

„Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan pellengérre állította, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk” (Kol 1,15).

Ahogy Ádám hűtlensége és lázadása az egész emberiséget elszakította Istentől, **Jézus Krisztus szabadító tette elhozta a bűnbocsánatot és az Istennel való kiengesztelődés lehetőségét minden ember számára:**

„Amint tehát egynek (Ádámnak) vétke minden emberre kárhozatot hozott, ugyanúgy egynek (Jézus Krisztusnak) üdvösséget szerző tette minden emberre kiárasztotta az életet adó megigazolást.” (Róm 5,18)

Krisztus halálával **az őseinktől örökölt lázadó természet is megerőtlenült,** hogy átadja a helyét a Szentlélek által adott istengyermeki természetnek:

„Hiszen tudjuk, hogy a régi embert azért feszítették vele együtt keresztre, hogy a bűnös test elpusztuljon, és ne szolgáljunk többé a bűnnek. Aki így meghalt, megszabadult a bűntől. (Róm 6, 6-7)

*„Szent Péter az isteni tervbe vetett apostoli hitet így fejezi ki: **’Tudjátok, hogy nem veszendő ezüstön vagy aranyon szabadultatok ki az atyáitoktól rátok hagyományozott értéktelen életmódból, hanem Krisztusnak, a hibátlan és egészen tiszta báránynak a drága vére árán. Ő előre, még a világ teremtése előtt kiválasztatott, de csak az utolsó időkben jelent meg***

miattatok’ (1 Pt 1,18-20). Az eredeti bűnt követő emberi bűnök büntetése a halál. Amikor tulajdon Fiát szolgáló alakjában, tudniillik az elesett és a bűn miatt halálra szánt emberség formájában küldte el, Isten ’ő’t, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.’ (2 Kor 5,21)” (KEK 602.)

b., Feltámadásával megszerezte számunkra az új életet

Jézus Krisztus kereszthalála elhozta a bűnök bocsánatát, de ennél még több történt: **harmadnapra föltámadt a halálból! Föltámadásával pedig új életet ajándékozott nekünk.** „Mindenki, aki Krisztusban van, új teremtmény. A régiek elmúltak, íme újjá lett minden!” – kiált fel Szent Pál (2 Kor 5,17). **Igen: megszabadultunk régi életformánk, a bűn zsarnokságából, Jézus Krisztus pedig nekünk ajándékozza az Ő feltámadott életét!** A bűn halálával megholt halottakból, a harag gyermekeiből (vö. Ef 2,1-3) Krisztussal egyesülve, **az ő fiúságából részesülve fogadott fiakká, Isten gyermekeivé válhatunk** (Róm 8,15; Jn 1,12). Hiszen **a bűn akadályát eltörölve Jézus Krisztus visszaajándékoz minket az Atyának.** Így már nem vagyunk tőle elválasztva, hanem újból a Vele való egységben, éltető közelségében, áldásában, szeretetében élhetünk. Jézus Krisztus mindent visszaszerzett nekünk, amit a bűnbeeséssel és saját bűneink miatt elvesztettünk. Istent ezért szólíthatjuk bizalommal Atyánknak! S azért is, mert **Krisztus bennünk élő Lelke mindent megad nekünk, hogy Isten gyermekeihez méltón, szeretetben, szentségben és örömben éljünk:** „Mert ha test szerint éltek, biztosan meghaltok. De ha a Lélekkel elfojtjátok a test szerinti tetteket, élni fogtok. Nem a szolgaság lelkét kaptátok ugyanis, hogy ismét félelemben éljete, hanem a fogadott fiúság Lelkét nyertétek el, általa kiáltjuk Abba, Atya! A Lélek maga tesz tanúságot lelkünkben, hogy Isten gyermekei vagyunk.” (Róm 8,13-16)

Az új élet tehát **bűnbocsánatot és megigazolást, istengyermekséget, a kegyelemben való újjászületést, a Szentháromsággal való éltető közösséget, valamint a feltámadás és az örök élet reményét** jelenti nekünk:

„A húsvéti misztériumnak két összetevője van: Krisztus a halálával megszabadított bennünket a bűntől, föltámadásával pedig megnyitja utunkat az új életre. Az egyik elsősorban a megigazulás, mely visszahelyez bennünket Isten kegyelmébe, ’hogy miként Krisztus föltámadott a halálból, úgy mi is az új életben élhessünk.’ (Róm 6,4) Ez az új élet a bűn feletti győzelem és a kegyelemben való részesedés.

A másik összetevő a **fogadott fiúság** megvalósulása, mert az emberek Krisztus testvéreivé válnak, ahogyan maga Jézus nevezi tanítványait a föltámadása után: ‘Menjetek, és vigyétek hírül testvéreimnek’ (Mt, 28,10). Testvérek nem a természet alapján, hanem a kegyelem

ajándékként, mert ez a fogadott fiúság valós részesedést jelent az egyetlen Fiú életében, ami teljességgel az ő föltámadásában nyilvánult meg.

Végül Krisztus föltámadása – és maga a föltámadott Krisztus – a mi eljövendő

föltámadásunk elve és forrása: *'Krisztus föltámadott a halálból, elsőként a halottak közül..., amint ugyanis Ádámban mindenki meghal, úgy Krisztusban mindenki életre is kel' (1 Kor 15,20-22). E beteljesedés várása közben a föltámadott Krisztus hívei szívében él. A keresztények benne ízlelik 'az eljövendő világ erőit' (Zsid 6,5), és életüket Krisztus elragadja az isteni élet kebelére, hogy 'akik élnek, már nem önmaguknak éljenek, hanem neki, aki értük meghalt és föltámadott' (2 Kor 5,15)."*

(KEK 654-655.)

Jézus Krisztus eltörölte bűneinket, visszaszerezte ártatlanságunkat, visszaajándékozta nekünk az Atya szeretetét és megnyitja utunkat az örök éltre. Ezt az Atya szeretetéből merítve, önkéntes áldozata árán szerezte meg nekünk, **mindezt semmit sem tettünk. Ezeket a kincseket ajándékba kapjuk Istentől – ha elfogadjuk.** Vajon mit kell tennünk, hogy befogadhassuk Isten szeretetét? Választott mottónk világosan fogalmaz: „*aki Benne* – az egyszülött fiúban, Jézusban – *hisz*”, az kerül el a pusztulást, azé az örök élet ajándéka. Mint minden emberhez, hozzánk is szól tehát a feszőlítés:

4. HIGGY ÉS TÉRJ MEG JÉZUS KRISZTUSHOZ!

Jézus Krisztus az Isten szeretetében megélt új életet kínálja fel minden embernek. Egy igazi és radikális újrakezdést, a kegyelem erejéből. Ezért az Egyház nem tehet mást, mint hogy visszhangozza Jézus Krisztus meghívását erre az új életre:

„Beteljesedett az idő, és már közel van az Isten Országá. Térjete meg és higgyete az Evangéliumban!” (Mk 1,15)

a,) Higgyete az Evangéliumban = Higgyete Krisztusban!

Az Úr Jézus felhívása minden kor minden emberéhez szól: higgyete az Evangéliumban, az Örömhírben! Az Örömhír az, hogy Isten bűneitek ellenére szeret benneteket. Az Örömhír az, hogy Isten országa, vagyis szereteteli uralma most közel jött hozzátok, és elérhető számotokra. **Az Örömhír az, hogy elküldte az ő Fiát, hogy eltörölje bűneiteket! Az Örömhír az, hogy ha hittel és bűnbánattal visszafordultok hozzá, az Atya visszafogad benneteket és eláraszt szeretetével.**

Az apostoli igehirdetés középpontjában Jézus Krisztus személye áll. Isten országa őbenne jött el, Isten szeretete általa vált kézzelfoghatóvá és elérhetővé minden ember számára. Ezért **az apostoli igehirdetés a Jézus Krisztusba vetett hitre szólítja fel az embereket:**

„...aki hisz benne, elnyeri bűnei bocsánatát.” (Apcsel 10,43)

„Általa a bűnök bocsánatát hirdetjük nektek. (...) általa mindenki mentesül a bűntől, aki csak hisz.” (Apcsel 13,38-39)

„Térjete meg – felelte Péter –, és keresztkedj meg mindegyiktek Jézus Krisztusban a bűnök bocsánatára. Így megkapjátok a Szentlélek ajándékát.” (Apcsel 2,38)

„Ha visszanyúlunk az Egyház eredetéhez – írja II. János Pál pápa – akkor ott világosan megtaláljuk azt az állítást, hogy egyedül Jézus mindenkinek a Megváltója, és egyedül Ő képes kinyilatkoztatni Istent, és minket Istenhez elvezetni. A zsidók vallási hatásainak, amelyek az apostolokat faggatták arról, hogy Péter meggyógyította a bénát, azoknak Péter így válaszolt: 'A názáreti Jézus Krisztusnak nevében, akit ti keresztre feszítettetek, és akit Isten feltámasztott a halálból, az ő segítségével áll ez itt előttetek egészségesen... **Mert nem adatott más név az ég alatt, amelyben üdvözülhetnénk'** (ApCsel 4, 10.12) **Ez a szanhedrin előtti kijelentés egyetemes érvényű, minden emberre – zsidókra és pogányokra – az üdvösség csak Jézus Krisztusból fakad.**” (RMI 5.)

A Jézus Krisztusba, mint Isten Fiába és Megváltóba vetett hit, „aki **meghalt** bűneinkért és megigazulásunkért **feltámadt!**”, szükséges az üdvösséghez. **A hit szabad válasz mindarra, amit Isten számunkra ajándékként Jézus Krisztusban felkínált.** Egyúttal elismerése annak is, hogy Jézus az egyetlen út Istenhez, ahogyan Ő mondja „senki sem juthat el az Atyához, csak általam” (Jn 14,6). **Ha Jézus Krisztusban hiszek, lemondok az üdvösség minden más lehetőségéről, rálépek a keskeny útra, és teljes bizalmamat Őbelé vetem.**

Az ember természetesen szabad. Vissza is utasíthatja Isten ajándékát. De addig, amíg csak él, az Atya szeretete ostromolni fogja, s Jézus minden nap bebocsátást kér a szívébe:

„Buzdulj tehát föl és térj meg! Nézd, az ajtó előtt állok és kopogok. Aki meghallja szavam és ajtót nyit, bemegyek hozzá, vele eszem, ő meg velem.” (Jel 3,19-20)

b.) Térjete meg!

A megtérés, az eredeti görögben 'metanoia' szó teljes, 180 fokos fordulatot jelent. A Szentírás logikája szerint **a saját útját járó bűnös ember megáll, visszafordul és visszatér**

Istenhez. A magyar bibliafordításokban a metanoiá-t sokszor egyszerűen bűnbánatnak fordítják, amely jelentést valóban tökéletesen lefedi, de több annál. Igazi gazdagsága akkor tárul föl előttünk, ha tanulmányozzuk Jézus példabeszédét a tékozló fiúról. (Lk 15,11-24) A szabadságával és atyja szeretetével visszaélő fiú életének mélypontján **döntést hoz, és visszatér édesapjához. Ennek a folyamatnak valóban lényegi része a bűnbánat, a nagy cél, Atyához való visszatérés érdekében:**

*„Útra kelek, hazamegyek apámhoz és megvallom: Apám, vétkeztem az ég ellen és teelened.”
(Lk 15,18)*

Amikor Jézus Krisztus által visszatérünk az Atyához, természetesen bűnbánatot kell tartanunk. Aki Jézust, az Igazságot választja, az ellene kell, hogy mondjon a bűnnek és a sátánnak. Fel kell ismernünk mindazokat a tetteinket, szokásainkat és tisztátalan viszonyulásainkat, amelyek nem egyeztethetők össze Isten akaratával. **Döntést kell hoznunk, hogy mindent felszámolunk életünkben, ami nem kedves Isten szemében.** E lépés nem könnyű, viszont szükséges. A Szentlélek segítségére és vezetésére azonban bizonyosan számíthatunk.

„Amikor eljön – ígéri Jézus – meggyőzi a világot a bűnről, az igazságról és az ítéletről... ő majd elvezet benneteket a teljes igazságra.” (Jn 16,8-13)

A tékozló fiú történetéből látszik, hogy hazatérő gyermekét atyja kitörő örömmel fogadja. Nem vádlás és büntetés, hanem felmagasztalás és dicsőség lett az osztályrésze. Ezt tapasztaljuk meg valamennyien, akik visszatérünk Hozzá!

Az Úr Jézus megnyitotta az utat közöttünk és mennyei Atyánk között, s ha hittel befogadjuk Őt, elvezet bennünket az Atyával való teljes belső közösségre. Atyánkkal való kapcsolatunk ugyanis a bűnbeeséssel és saját személyes bűneink miatt megsérült. Talán még emlékszünk Ádámra, aki a bűneset előtt teljes egységben és szeretetben volt együtt az Atyával, utána azonban elrejtőzött előle szégyenében. Szégyen és félelem: Ádám gyermekeiként leggyakrabban ez határozza meg Istennel való kapcsolatunkat ma is. A büntetéstől félve rejtegetjük Isten elől életünket. Hogyan változik meg ez az alapállásunk? **Hogyan bizonyosodhatunk meg arról, hogy Isten valóban az a feltétlenül szerető Atya, akiről az első pontban hallottunk?**

Örömhírünk az, hogy kérdésünkre megvan a válasz: **a Szentlélek kiáradása által!** Jézus azzal biztatta tanítványait, hogy a Benne hívőknek elküldi a Szentlélek ajándékát (Jn 8,37), s így megismerik az Atya szeretetét (Jn 17,26). Arra is buzdította követőit, hogy buzgón kérjék a Lélek kiáradását életükre: *„Azt mondom azért nektek, kérjétek és kaptok, keressetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak nektek... Ha tehát ti, bár gonoszak vagytok, tudtok jót*

adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább adja mennyei Atyátok a Szentlelket azoknak, akik kérik tőle.” (Jn 11, 9.13) Jézus szava tehát Hozzád is szól:

5. FOGADD BE ISTEN SZERETETÉT A SZENTLÉLEK ÁLTAL!

Jézus az Evangéliumokban soha nem elégedett meg azzal, hogy az általa hirdetett Isten Országáról csupán beszéljen, hanem be is mutatta az isteni szeretet hatékonyságát, jelenlétét és erejét. Ő, aki küldi a Szentlelket a mennyből, ma is azt akarja, hogy az emberek tapasztalják meg az Istennel való közösség boldogságát a Lélek kiáradása által.

„Isten elküldte Fiának Lelkét a szívünkbe, aki azt kiáltja 'Abba, Atya!' (Gal 4,6). Ez a hívő megismerés csak a Szentlélekben lehetséges. Hogy valaki közösségben lehessen Krisztussal, annak első föltétele, hogy megérintse a Szentlélek. ... A Szentlélek az első a maga kegyelmével hitünk ébresztésében és abban az új életben, amely nem más, mint megismerni az egyedüli Atyát, és akit ő küldött, Jézus Krisztust (vö. Jn 17,3).” (KEK 683. 684.)

Az apostolok misszióját bemutató bibliai helyek sokasága szerint a kérügmátikus igehirdetést a Szentlélek intenzív működése kísérte, amely jelekben, csodákban és megtérésekben nyilvánult meg. (ApCsel 2,22-39 – Péter püünkösi beszéde; 3,12-26; 4,9-12 – a sánta koldus meggyógyítása a templomban; 10,34-43 – A Szentlélek kiáradása Kornéliusz házában; 14, 1-6 – Szt. Pál csodái Lisztrában; 14, 8-20 – Szt. Pál Ikóniumban; 19,6-7 – a Szentlélek leszáll az efézusi testvérekre.) **Az emberek egész lényükben megtapasztalták Isten rájuk kiáradó személyes szeretetét, ahogy ezt a Kornéliusz házában bekövetkezett események mutatják.** A szöveg hangsúlyozza, hogy a spontán feltörő dicsőítés a Szentlélek Úristen megtapasztalásának jele:

„Péter még be sem fejezte beszédét (kérügmátikus igehirdetés!), s a Szentlélek már leszállt mindenkire, aki hallgatta a tanítást. A zsidókból lett keresztények, akik Péterrel érkeztek, ámulatba estek, hogy a Szentlélek ajándéka a pogányokra is kiárad. Mert hallották, hogy megkapják a nyelvek adományát és magasztalják Istent.” (ApCsel 10, 44-46)

Az apostoli misszió folyamatát Szent Pál a következőképpen foglalja össze (vö. Ef 1,13):

„miután hallottátok az igazságról szóló tanítást, üdvösségetek Evangéliumát, és hittetek benne”

„Őbenne ti is megkaptátok a megígért Szentlélek pecsétjét”

(Vö. még: Róm 5,1-5; Gal 3,2)

Ez a harmadik lépés, az új élet megízlelése kihagyhatatlan és alapvető fontosságú a kérügmatis evangelizáció folyamatában. **Minden további tanítás, katekézis, szentségi felkészítés erre a személyesen átélt találkozás-élményre épül.** (Vö. A Katekézis Általános Direktóriuma, 55. fejezet, utolsó bekezdés).

A Szentlélek, az Igazság Lelke, Aki elvezet bennünket a teljes igazságra (v.ö. Jn 16,13) teszi valóságossá mindazt a hallgatókban, amit az isteni igazságok hirdetnek.

„Senki sem mondhatja: 'Jézus az Úr', csakis a Szentlélek által.” (1Kor, 12,3)

„Aki szeret engem, azt Atyám is szeretni fogja, s én is szeretni fogom, és kinyilatkoztatom magam neki.” (Jn 14,22)

A Szentlélek magához az Atyához kapcsol bennünket: nem csak értelmünkkel fogadjuk el, hogy az Atya visszafogadott minket és gyermekei lettünk, de át is élhetjük ölelő szeretetét. **Az Isten szeretetéről szóló tanítás, a kérügma első pontja, hirdetett igazságból a Lélek által tapasztalattá lesz!**

„A remény pedig nem csal meg, mert a nekünk ajándékozott Szentlélekkel kiáradt szívünkbe az Isten szeretete.” (Róm 5,5)

Jézus Krisztus nagyon sok követője tesz tanúságot arról, hogy Isten szeretetének megtapasztalása megrendítette és teljesen átalakította belső világát. (Ezek az emberek kortársaink, egyszerű hívők, nem régi idők nagy szentjei!) Sokan valódi újjászületésként élték meg mindezt. Isten távoli és bizonytalan *lehetőségből bizonyossággá* vált a számukra: így már értjük, hogyan halhattak meg oly sokan a történelem folyamán pusztán a hitükért. A titok nyitja, hogy hitük valódi *meggyőződéssé* vált a Szentlélek kinyilatkoztatása által.

Mennyei Atyánk, amikor Jézus Krisztus által önmagához visszahívja az embert, nem egy elszigetelt 'szülő-gyermek' kapcsolatra hívja meg. Bensőséges szeretetre hív, de sok testvér között. Az Atya gyermekeinek közösségére, az Egyházra mindannyiunknak szüksége van:

6. JÖJJ, ÉS LÉGY TAGJA A KERESZTÉNY KÖZÖSSÉGNEK!

*„Maga a hithirdetés ugyanis csak akkor éri el a teljességét, ha az emberek megértik, befogadják, magukévá teszik és szívükkel ragaszkodnak hozzá. (...) Aki tehát befogadja az Evangéliumot, az ragaszkodik az 'Istenországhoz', a 'megújult világhoz', a dolgok megújult szemléletéhez, az új életmódhoz, a megváltozott közösségi élethez. (...) **Ez a csatlakozás nem lehet elvont, nem lehet csupán elméleti, hanem gyakorlatilag is meg kell nyilatkoznia***

azzal, hogy valaki láthatóan belép a hívek közösségébe. Akik tehát az új élet útjára léptek, tagjai lesznek egy közösségnek, mely önmagában is jele az új életnek.” (EN 23.)

Az Atya célja az, hogy Jézus Krisztus által szeretetközösségbe szólítsa az egész emberiséget, hogy „*Krisztusban, mint Főben újra egybegyűjtsön mindent, ami a mennyben és a földön van*” (Ef 3,10). Krisztust befogadva, illetve Krisztus Testébe, az Egyházba belépve egyesültünk a mennyyel, hiszen kapcsolatba kerültünk Atyánkkal, és Krisztusban a mennyei Egyház tagjaival is: „*Ezért már nem vagytok idegenek és jövevények, hanem a szentek polgártársai és Isten családjának tagjai.*” (Ef, 3,19) Ugyanakkor **testvéreivé váltunk hívő kortársainknak is, akikkel együtt alkotjuk itt a földön a „család”, vagyis az Egyház látható részét. VI. Pál pápa tanításából kiderül, hogy a hithirdetés része a megtérő meghívása a keresztény közösségbe.** Ez a közösség nagyon is megragadható, konkrét: első közelítésben az egyetemes Egyház, még konkrétabban pedig az evangelizáló saját közössége.

Az Egyházhoz és konkrétabban egy meghatározott egyházi közösséghez való tartozás alapvető fontosságú életünkben. **A közösségen kívül hitünk és megtérésünk tartóssága nagyon is kétséges.** Az elszigetelten élő keresztény nélkülözi a közösség hitének megtartó erejét a világ erőteljes vonzásával szemben. Nélkülözi azokat az életadó szolgálatokat, amelyeket csak a közösségben kaphat meg: az Ige szolgálatát, a buzdítás és a jó tanács szolgálatát, nem részesül az Egyház szentségei által nyújtott segítségből – és kimarad a testvérek mindennapi baráti segítségnyújtásából is. Ezen kívül egymagában nem képes arra, hogy élethivatását betöltse. **Az Úr Jézus ugyanis minden testvérnek sajátos hivatást és szolgálatot szán, az ehhez szükséges lelki ajándékokkal (karizmákkal) együtt.** Mindenkinek megvan a maga konkrét feladata az Egyház nagy missziós küldetésében, Krisztus testének felépítésében. **Ezekkel az ajándékokkal építik egymást a testvérek, tehát mérhetetlenül nagy szükségünk van egymásra!** Ebben azonban csak a „Test”, egy látható közösség tagjaként részesülhetünk. Csak így tölthetjük be sajátos hivatásunkat, együttműködve, sőt egybeépülve a többi taggal.

„A Lélek megnyilvánulásait mindenki azért kapja, hogy használjon vele... Isten határozta meg minden egyes tag feladatát a testben, tetszése szerint... A szem nem mondhatja a kéznek 'nincs rád szükségem', vagy a fej a lábnak: 'Nincs rád szükségem'... Ti Krisztusnak Teste vagytok, és egyenként tagjai.” (1Kor 12,7. 18. 21. 27)

Az új testvérnek tehát egy **nagyon konkrét meghívást kell átnyújtanunk** közösségünkbe, plébániánkra, mert számára ez a megmaradás és a hitbéli fejlődés útja.

Összefoglalás:

Az Egyház által hirdetett Örömhír, az Evangélium tehát a következő rövid pontokban foglalható össze. Legyen ez tanúságtételeink vázlata:

1. Isten ma szeret Téged!

A mennyei Atya örök szeretettel szeret, akkor is, ha elfordultál Tőle...

2. A bűn elválaszt Isten szeretetétől.

Bűneid választanak el szeretete és kegyelme teljességétől

3. Jézus már megváltott Téged!

Jézus feláldozta magát érted, és ezzel elhárította az akadályt

4. Higgy és térj meg Jézus Krisztushoz!

Jézus melletti döntésed és bűnbánatod visszavezet téged az Atyához

5. Fogadd be Isten szeretetét a Szentlélek által!

Engedd, hogy Atyád szeretete átalakítsa életedet

6. Jöjj, és légy tagja a keresztény közösségnek!

Megmaradásod és kiteljesedésed helye az Egyház

VI. Hogyan adjuk át az Evangéliumot?

A kërügmatikus evangelizáció első pillanatától egyetlen cél vezérel bennünket: **Szeretnénk, ha hallgatónkban hit ébredne, és válaszolna Jézus Krisztus meghívására.** Pozitív válasza készíti el az utat a Szentlélek kiáradása és az Egyház közösségébe való belépése előtt. Megbízatusunk arra szól, hogy nagy szeretettel, de pontosan közvetítsük hallgatónknak az Evangélium üzenetét, a kërügmát.

Természetesen valódi találkozásokra, beszélgetésekre törekszünk, tehát szeretettel odafigyelünk beszélgetőtársunk személyére, szavaira, ez azonban mégsem jelenti azt, hogy teljesen átengedjük neki a beszélgetés irányítását, és mi már nem is mondjuk el üzenetünket. **Ha jól végezzük dolgunkat, két szempontunk, az örömteli emberi találkozás és az Evangélium hirdetése nem akadályozza, hanem segíti egymást.**

Az Evangélium hirdetésére, a konkrét „bevetésre” jól fel kell készülnünk. Nézzük meg mi is kell hozzá! Először is, el kell mélyednünk az Evangélium üzenetében. **Biztosnak kell lennünk a kërügmban illetve annak belső összefüggéseiben.** Fontos, hogy a kërügma mellett felkészüljünk **saját tanúságtételünk** elmondására is. Istennel megélt történetünk egyes részleteinek a kërügma pontjainál történő elmondása teszi személyessé és hitelessé mondanivalónkat! Az is szükséges, hogy **mondanivalónkat odaillő szentírási részekkel is alá tudjuk támasztani.** A kërügma pontjaihoz tartozó legfontosabb igeverseket lehetőleg memorizáljuk! **Fel kell készülnünk lélekben: rendszeres és céltudatos közbenjáró imádsággal, böjttel és bűnbánattal** (legjobb, ha a szolgálat előtt szentgyónást végzünk). Gondoskodjunk előre megfelelő szolgálótársról is, akivel harmóniába tudunk együtt dolgozni.

Az Úr Jézus rendelkezése szerint ugyanis **kettesével szolgálunk**, de a szót főként egyikünk viszi a beszélgetés kiegyensúlyozott vonalvezetése érdekében. A másik közben csendesen imádkozik magában, s csak akkor szól, ha lényeges meglátással szolgálhatja a beszélgetést.

Nézzük meg, **hogyan és milyen gyakorlati céllal történik a kërügmatikus evangelizáció**, milyen célokat tartunk szem előtt egyes pontjainak kifejtése közben!

Vegyünk egy klasszikus helyzetet: egy utcai színpad mellett, információs sátonál, vagy egyik beszélgető sátrunk asztalánál (Meghallgatlak-sátor) látjuk meg az *érdeklődőt* – *fontos, hogy megtaláljuk a motivált embereket!* Udvariasan köszönünk, és megkérdezzük, tudja-e, miért jelentünk meg ezen a feltűnő módon. Válaszunk az, hogy azért, mert szeretnénk ha

találkozna az élő Isten szeretetével. Itt rögtön vissza is kérdezhetünk: ő már tapasztalta-e életében Isten jelenlétének nyomait? Ez remek alkalom egy bevezető beszélgetésre, amikor türelemmel és szeretetteljes figyelemmel meghallgathatjuk beszélgetőtársunkat, aki ilyenkor általában bőségesen beszél életéről, élethelyzetéről. A bevezető beszélgetés jelentőségéről és a kérügmátikus misszió lefolyásáról Ferenc pápa érzékletes képet ad:

„Ebben a mindig tiszteletteljes és udvarias igehirdetésben az első mozzanat a személyes párbeszéd, melyben a másik kifejezi és megosztja örömeit, reményeit, aggodalmait szeretteiért és sok egyéb dolgot, ami betölti a szívét. Csak e beszélgetés után lehet bemutatni az ígét, akár egy szentírási rész felolvasásával, vagy elmesélve azt, de mindig emlékeztetve az alapvető üzenetre: Isten személyes szeretetére, aki emberré lett, önmagát adta értünk; s mert él, felkínálja üdvösségét és barátságát. Olyan üzenet ez, amelyet alázatos és tanúságtevő, mindig tanulékony magatartással osztanak meg, annak a tudatában, hogy az oly gazdag és mély, hogy mindig felülmúl bennünket.” (EG 128.)

Ha tehát eljött a megfelelő pillanat, mi is rátérünk üzenetünkre:

1. ISTEN MA SZERET TÉGED!

A mennyei Atya örök szeretettel szeret, akkor is, ha elfordultál Tőle...

CÉL – Egész lényünkkel és szavainkkal megjeleníteni Isten feltétel nélküli szeretetét az evangelizált személy előtt. Felkísérni őt a Tábor hegyére, hogy maga Isten jelenthesse ki neki: „Te vagy az én szeretett fiam, akiben kedvem telik...” (vö. José Prado Flores i.m. 106.o)

MÓDSZER – A bevezető beszélgetés alapján meglátjuk, hogy beszélgetőtársunk hol nélküli legjobban Isten szeretetét. Beszéljünk neki az Atya gyengéd szeretetéről, amely egyenesen őrá irányul, függetlenül attól, hogy mennyire élt eddig Istennek tetsző életet. Biztosítsuk róla, hogy az Atya ismeri személyes problémáit és élethelyzetét, tud és akar is segíteni neki. Osszuk meg vele saját tanúságtételünk idevágó részleteit. Idézhetjük a Szentírás néhány alkalmas igéjét (ld. az előző tanításban), mint Istennek hallgatónkhoz személyesen szóló szavát.

REAKCIÓ – Itt többféle reakcióval találkozhatunk: Ritka az elutasítás! Ezek a szavak erőteljesek, igazak és hordozzák a Szentlélek erejét. Sokan azonnal egyetértenek állításunkkal, és Istenhez fűződő kapcsolatukról kezdenek el beszélni, arról, hogy ők is katolikusok, meg vannak keresztelve stb. – Ez ne jelentse a beszélgetés végét, hiszen az esetek döntő többségében ezek az emberek is „innen” vannak a megtérésen. Folytassuk bátran azzal, hogy Istennel való kapcsolatuk mélyíthető, s Isten közelebb akar kerülni hozzájuk. Ez mindig igaz: az Evangélium mindig mindenkihez szól!

Van, aki egyszerűen visszakérdez: „Igen? Akkor miért nem tapasztalom?” Válaszunk ilyenkor egyszerű: „Ehhez új kapcsolatra kell lépnie Istennel a Krisztusba vetett hit és bűnbánat által.” (Itt átléphetünk a következő pontra, rámutatva a bűn természetére és a szabadulás útjára.)

Máskor panaszáradat következik: „Igen, lehet, de mit érek vele, ha annyi bajom van!” Hallgassuk türelemmel, magunkban imádkozva: eközben még inkább feltárul előttünk, hogy életének mely területén van szüksége első sorban Isten gyógyítására. Van, amikor a történetből világos, hogy a saját vagy mások bűne miatt került nehéz helyzetbe. Ekkor utalhatunk arra, hogy ennek egyáltalán nem kellene így lennie, és áttérhetünk a második pontra, amely a bűn romboló hatásáról szól. Egy idő múlva mindenképpen vegyük vissza a beszélgetés fonalát.

Mindhárom esetben elindulhatunk tehát a második pont megvilágítása felé, az emberi egzisztencia alapvető sérülésével, a bűnnel kapcsolatban. Fontos, hogy végig őszinte szeretettel és érdeklődéssel figyeljünk beszélgetőtársunkra: nem számításból, vagy képmutató módon. A Szentlélek, ha kérjük, előzetes imádságaink folyamán megadja nekünk ezt az odaadó figyelmet. A szeretetnek, mint az első pont témájának itt a valóságban is meg kell jelennie a két ember között. *Az evangelizált személy nem munkadarab, hanem Isten „szemefénye”. Méltóságát és szabadságát mindenkor tiszteletben tartjuk!*

2. A BŰN ELVÁLASZT ISTEN SZERETETÉTŐL

Bűneid választanak el szeretete és kegyelme teljességétől

CÉL – Az evangelizált személy Isten előtt ismerje el bűnös voltát: Lássa meg, hogy a bűn „leárnyékolja” életében Isten szeretetét és kegyelmét. Lássa be, hogy a bűn állapotából a saját erejéből nem szabadulhat meg.

MÓDSZER – Az általános emberi állapot bemutatása: terhes örökségként mindannyian önmagunkban hordozzuk az Isten elleni lázadást, az engedetlenséget és a bizalmatlanságot Vele szemben, s ez minden cselekedeti bűnünk alapja. Saját tanúságtételünk részeként elmondhatjuk, milyen volt az, amikor a Szentlélek a saját életünkben feltárta a bűn valóságát. *Semmiképp nem feladatunk bűnöket rábizonyítani vagy vádolni őt! Természetesen nem kérünk tőle bűnvallást, csak helyzete felismerését. A beszélgetés végén kínálhatunk neki gyónási lehetőséget, ha lehetséges, akár a helyszínen is.*

REAKCIÓ – A reakció itt is változatos lehet, de bízunk ismét a Szentlélek meggyőző munkájában, Aki beszélgetőtársunk szíve mélyén visszhangozza az igazságot, és az általunk idézett igét. A gyakorlat azt mutatja, hogy még a büntelenségüket hangsúlyozók döntő

többsége is pontosan tisztában van azzal, hol vannak bajok az életével. Nekünk azonban nem kell kifaggatnunk, „gyóntatnunk” őket. Elég, hogy a Szentírás segítségével elmondtuk, hogy a magunk erejéből nem törölhetjük el bűneinket, s így következményeiket, büntetésüket sem háríthatjuk el. Egy jellemző válasz: *„Nekem nincsenek bűneim, nem vagyok rosszabb, mint más.”* A mi válaszunk: *„A Szentírás szerint a bűn lényege az, hogy nem bízunk mennyei Atyánkban és nem engedelmeskedünk neki.”* (Hitére és Istennel való kapcsolatára kérdeztünk rá.) Vagy: *„Isten szava szerint aki egyet is megszeg a parancsolatok közül, valamennyit megszegte. Így senki nem mondhatja, hogy büntelen. (Vö. Jak 2,10)”* Esetleg (kellő tapintattal) idézhetjük Szent Jánost: *„Ha azt állítjuk, hogy nincs bűnünk, önmagunkat vezetjük félre, és nincs bennünk igazság.”* (1Jn 1,8)

Figyeljünk arra, hogy feladatunk nem a vitatkozás, hanem az, hogy az üzenetet a lehető legteljesebben átadjuk. Az Evangéliumot hirdetjük, és nem megyünk át magyarázkodásba. Ha valaki elismeri, hogy a bűn jelen van életében, és belátja, hogy meg kell szabadulnia tőle következményeivel együtt, ekkor a legalkalmasabb átlépnünk a következő pontra.

3. JÉZUS MÁR MEGVÁLTOTT TÉGED!

Jézus feláldozta magát érted, és ezzel elhárította az Istentől elválasztó akadályt

CÉL – Lássa meg Jézust, aki megszerezte számára a bűnbocsánatot és az új életet, és mindezt neki is akarja ajándékozni! Állítsuk az evangelizált „szeme elé” Jézus Krisztust (vö. Gal 3,1), úgy, hogy kedve legyen „megismerkedni” vele.

MÓDSZER – Az egyszülött Fiát értünk szeretetből odaadó Atya és az önmagát értünk halálra adó, tiszta és emberszerető-gyógyító Fiú története megragadja a szíveket. Tegyük világossá, hogy a feltámadott Megváltó konkrét kapcsolatba akar Vele kerülni, hogy neki ajándékozza az üdvösséget (mindazt, amit kereszthalála és feltámadása által megszerzett számára). A Szentlélek velünk lesz, mert azért jött, hogy tanúságot tegyen Jézusról (Jn 15,26) és megdicsőítse őt (Jn 16,14)! Mindezt meg is teszi hallgatónk lelkiismeretében, ha valóban tiszta szívvel hirdetjük Őt.

REAKCIÓ – Természetesen itt is többféle reakció lehetséges, beszélhetnek nekünk más vallásokról, utakról és módszerekről. Mi kedvesen de határozottan ragaszkodjunk ahhoz a hithez, amit magunk is kaptunk: *„Jézus által van biztonságos utunk Istenhez.”* (vö. Ef 3,11). Itt ismét fontos szerepe van tanúságtételünknek, hisz a tanúknak jobban hisznek, mint a tanítóknak! Beszéljünk arról, hogy milyen körülmények között, hogyan alakult ki bennünk az a meggyőződés, hogy Jézus valóságos, és Ő az egyedüli Megváltó. (Ha ilyen meggyőződés nincs bennünk, akkor sürgősen köszönjünk el, és kérjünk meg valakit, hogy evangelizáljon bennünket!) A nyitott szívű ember következő kérdése: *„Hogyan részesülhetek a megváltás gyümölcseiben?”*

4. HIGGY ÉS TÉRJ MEG JÉZUS KRISZTUSHOZ!

Jézus melletti döntésed és bűnbánatod visszavezet téged az Atyához

CÉL – Beszélgetőtársunk fogadja el a megváltás ajándékát a Jézus melletti hitbéli döntéssel. Ha erre nyitott, segítsünk neki, hogy a beszélgetés egy alkalmas pontján (legjobb a kérés hirdetésének végén) megvallja hitét az Úr előtt.

MÓDSZER – El kell mondanunk, hogy a megváltás ajándéka hit és megtérés (bűnbánat) által lesz az övé, így fogadhatja be. Világossá kell tennünk, hogy az élő Jézus most tanúja beszélgetésünknek, és alig várja, hogy beszélgetőtársunk behívja Őt a szívébe, ezzel életközösségre lépve vele. (Vö. Jel 3,20: „*Nézd, az ajtóban állok és kopogok. Aki meghallja szavam és ajtót nyit, bemegyek hozzá...*”) Újból beszéljünk neki az Atyáról, aki vissza akarja fogadni és be akarja tölteni szeretetével a Szentlélek által. Isten szeretete pedig a Jézus Krisztusba vetett hit „csatornáján” keresztül éri el őt (Vö. Róm 1,1-5). *Tegyük fel neki a kérdést konkrétan, hogy be akarja-e fogadni Jézust, és át akarja-e adni Neki egész életét.*

REAKCIÓ – Ez a beszélgetés fordulópontja: Innentől kezdve beszélgetőtársunk döntési helyzetben van. Ezt erősítsük meg benne, és mondjuk el, hogy bármikor, akár most is kapcsolatba léphet Jézussal, amiben szívesen segítünk is... Itt meg kell kérdeznünk tőle, hogy *akar-e most Jézushoz szólni, megbánni bűneit, és kijelenteni őt élete Urának és egyetlen Megváltójának.*

Ha itt elutasító, vagy kellemetlen számára a beszélgetés akkor megfelelő kontakt-információkkal ellátva (hátha azért később meggondolja). *Ezzel tiszteljük az ember szabadságát, és nem azzal, hogy fel se kínáljuk neki a döntés lehetőségét...* Ha nyitottságot tapasztalunk, folytassuk a kérés matrikus üzenet átadását.

(Ha megszakad a beszélgetés, megkérdezhetjük, hogy elbocsátásként mondhatunk-e fölötte egy áldást? Akarja-e, hogy esetleg valami konkrét dologért imádkozzunk, ami problémát jelent a számára? (Vö. EG. 128.!) Meglepő, de ezt szinte senki nem utasítja vissza, még azok sem, akik végig kitartanak amellett, hogy nincs Isten... Sőt, az imában átélt belső tapasztalat hatására vannak, akik mégis maradnak, és folytatják a dialógust!)

5. FOGADD BE ISTEN SZERETETÉT A SZENTLÉLEK ÁLTAL!

Engedd, hogy Atyád szeretete átalakítsa életedet

CÉL – Az evangelizált személy vágyakozzon az Atya szeretetének kiadására a Szentlélek által . (Erre is az üzenet átadása végén, az élet-átadó imában kerülhet sor.)

A kërügmatikus igehirdetésben a Szentlélek elsõdlegesen az Atya szereteteként jelenik meg (vö. Róm 5,5). **Az egész evangelizáció célja, hogy ez a szeretet célba érjen, és a teremtmény újból egyesüljön Teremtõjével.** A Szentlélek Jézus Krisztusba vetett hitünk által, az Ő közvetítésével árad ki ránk (vagy szabadul fel bennünk), nagyon is átélhetõ módon. Jézus mondja: *„Megismertettem velük nevedet, és ezután is megismertetem, hogy a szeretet, amellyel szeretsz Atyám, bennük legyen, és én is bennük legyek.”* (Jn 17,26)

Természetesen beszélhetünk a Szentlélekrõl más összefüggésben is. Például úgy, mint aki **a feltámadott Jézus Krisztus életét, az új életet közvetíti** számunkra: *„Aki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék, aki hisz bennem; belsejébõl az Írás szava szerint élõ víz folyói fakadnak.” Ezt a Lélekrõl mondta, akiben a benne hívõk részesülnek.”* (Jn 7, 37-39)

Vagy úgy, mint aki **a gyógyulást és a szabadítást hozza** el számára Isten színe elõl: *„Megmutatta nekem az élet vízének folyóját, amely kristálytiszta fakadt az Isten és a Bárány trónjából...”* (Jel 22,1) *„Amerre elér a folyó, minden élõlény, amely mozog, élni fog... mert ahová ez a víz behatol, egészségessé lesz és élni fog minden...”* (Ez 47, 9)

A Szentlélek ezekben a fenti esetekben is az Atya örök szeretetét közvetíti, bemutatva nagyon is konkrét és aktuális mûködését az ember életében.

MÓDSZER – Mondjuk el, hogy a mennyei Atya vágyakozik arra, hogy Jézus Krisztus által szeretetközösségbe kerüljön vele. A Szentlélek kiadásával éljük át, hogy hit és megtérés útján hazaérkeztünk, és valóban Isten gyermekévé váltunk. (Vö. Róm 8, 15-16.) *Ha megkeresztelt emberrel beszélünk, mondjuk el, hogy mostani hitbéli lépése és a Szentlélekért való imádsága fel fogja szabadítani lelkében azt a kegyelmet, amit a keresztségben kapott.* Tartsuk szem elõtt, hogy a Szentlélekkel való kapcsolatunknak egész életünkben jobban és jobban ki kell teljesednie: minden nap mélyebben és mélyebben be kell fogadnunk Őt, és meg kell újulnunk jelenléte által. Ezért, **ha egy gyakorló kereszténnyel imádkozunk, akkor is felajánlhatjuk neki a Szentlélek kiadásáért mondott közös imádságot,** Jézus Krisztus tanításának szellemében: *Mert mindenki, aki kér, kap, aki keres, talál és aki zörget, annak ajtót nyitnak... Ha tehát ti, bár gonoszak vagytok, tudtok jót adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább adja mennyei Atyátok a Szentlelket azoknak, aki kérik tõle.”* (Lk 11, 10.13.)

A Szentlélek mélyebb kiadásáért mindig újra imádkozhatunk!

REAKCIÓ – *„Én erre nem vagyok méltó...” – „Önmagadban valóban nem, de éppen a Jézus Krisztusba vetett hit és a megtérés tesz alkalmassá, méltóvá a Szentlélek befogadására!”*

6. JÖJJ, ÉS LÉGY TAGJA A KERESZTÉNY KÖZÖSSÉGNEK!

Megmaradásod és kiteljesedésed helye az Egyház

CÉL – Az evangelizált személy értse meg, hogy a hit által nem csak az Atya „elszigetelt” gyermekeként születik meg, hanem közösségbe, testvérek közé, Isten családjába is. Szüksége van tehát az Egyházra, mint segítő közösségre, ahol hite kiteljesedik. Másrészt Krisztus Testének is szüksége van Rá, az ő segítségére, szolgálatára, lelki adományaira.

MÓDSZER – A keresztény közösséget itt úgy kell bemutatnunk, mint a megtért személy lelki családját. Tegyük számára nyilvánvalóvá, hogy a „világban” nem nyer megerősítést és támogatást újonnan megtalált hite. *Jézus Krisztus hitében egyedül Jézus Krisztus Közösségébe épülve lehet megmaradni! A keresztény közösség az a hely, ahol jó tanáccsal, szeretettel, a továbbfejlődést szolgáló tanítással és (hosszabb távon) a szentségek erejével segítik benne az evangéliumi mag kifejlődését, szárba szökkenését.* Beszéljünk a megtérőnek arról is, hogy Istennek terve van az életével: Ő az, aki a Szentlélek vezetése által ki akarja teljesíteni képességeit, személyiségét. Az ember Istenben válhat valódi önmagává. Azután tegyük világossá: Istennek is szüksége van rá, az emberre. Szolgálatokat akar rábízni a többi ember üdvössége érdekében. Ezzel a megtérő egész további élete új perspektívába kerül, hiszen Isten új életet adott neki!

REAKCIÓ – *„De én eddig nem ezt tapasztaltam az Egyházban...” – „A Szentlélek folyamatosan megújítja az Egyházat... Gyere, társaimmal együtt várunk a csoportunkba!”*

A BESZÉLGETÉS BEFEJEZŐ RÉSZÉ; A MEGTÉRÉSRE HÍVÁS

A megtérésre hívás elengedhetetlenül fontos része a missziós folyamatnak, az evangelizált személy adekvát válasza pedig a hit megvallása! (Vö. RM 46-47.; EN 18., 22-23.; Ad Gentes 13; Róm 10,9-10; Mt 10,31) Ha ez a lépés, kimarad, akkor nem adjuk meg a lehetőséget annak, hogy beszélgetőtársunk igent mondjon az Úr Jézus meghívására és megtapasztalja az üdvösség jelenvalóságát. **Ha be akarjuk tölteni missziós küldetésünket, ne hagyjuk el ezt a lépést!** Bízunk az Úrra, hogy kérdésünkre milyen válasz érkezik! Minderről bővebben lásd rövid kiegészítésünket a fejezet végén: „A megtérésre hívás szükségessége” címmel.

A beszélgetés során **több kérdést is föltettünk** az evangelizált személynek: A 4. pontnál: **„Be akarsz-e fogadni Jézust és átadod-e neki teljes életedet?”** Az 5. pontnál: **„Be akarsz-e fogadni a Szentlélek ajándékát?”** – Ha válasza ezekre a kérdésekre igenlő, **ajánljuk fel neki egy imádság lehetőségét, amelyben mindezt megteheti.** Ekkor lehetőség szerint félrehívjuk

egy előre elkészített, nyugodt helyre, ahol együtt imádkozhatunk vele. (Alkalmi sátor-kápolna, Meghallgatlak-sátor, közeli templom, plébánia stb.)

Mivel megtérőnk a hit fogalmai között vélhetően még nehezen igazodik el, felajánljuk neki, hogy egy mondatról mondatra előre mondott imádságban vezetjük az Úrhoz. („Imán kívül” természetesen közöljük vele annak tartalmát, ill. írott szövegét tanácsos megmutatni Neki.) Itt használhatnánk a Hiszekegyet, esetleg a keresztségi fogadalom megújítási formuláját is (megkeresztelt esetében adekvát is lenne), DE: mivel most a Jézussal való személyes találkozásra készül, alkalmasabb **egy személyes hangvételű imádságot mondani a hirdetett kérügma pontjai alapján**. Például így:

„Mennyei Atyám! Köszönöm, hogy szeretsz engem,
és velem voltál életem minden napján!
Bocsáss meg, hogy bűneimmel megbántottalak Téged!
Köszönöm, hogy értem adtad szent Fiadat, Jézus Krisztust,
hogy eltörölje bűnömet és életet adjon nekem!

Úr Jézus! Köszönöm, hogy meghaltál értem a kereszten!
Hiszek Benned! Hiszem, hogy feltámadtál és élsz!
Kérlek, most lépj be a szívem ajtaján!
Elfogadlak téged, mint egyetlen Uramat és Megváltómat!
Élj és uralkodj bennem mindörökre!

Szentlélek Úristen! Kérlek áradj most ki rám!
Tölts el engem Atyám szeretetével!
Tisztíts meg engem, szabadíts meg engem minden gonosztól,
és vezess az igazság útján egész életemben!
Köszönöm hogy Isten családjába, az Egyházba hívtál,
ahol táplálnak és befogadnak engem! Amen!”

Ezen a ponton ajánljunk fel további közös spontán imádságot is személyes életproblémáiért, azért, hogy a Szentlélek segítségével megszabadulhasson az őt megkötöző bűnöktől és szenvedélyektől (pl. alkoholizmus). Bárkivel, egy gyakorló keresztennyel is tanácsos tovább imádkoznunk **Isten mélyebb megismeréséért a Szentlélek által**. A Szentlélekkel való betöltekezés (Ef 5,18), a „személyes pünkösöd” megtapasztalására minden kereszténynek szüksége van! Ezt az Úr szívesen megadja már itt a kezdet kezdetén is! (Vö. ApCsel 10,44-48 – Péter Kornéliusz százados házában.)

Az imádság után a megtérőben erősítsük meg a hitet, hogy az Úr Jézus elfogadja őt, hitét és imádságát, hiszen megmondta: *„Aki hozzám jön, nem taszítom el.” (Jn 6,37)* „Mert nem

azért küldte Isten a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvösséget szerezzen a világnak. (Jn 3,17)” „Az Emberfia ugyanis azért jött, hogy megkeresse és megmentse, ami elveszett.” (Lk 19,10)

A kériumatikus evangelizáció minden pontja a továbbfejlődés és az Egyházba testesülés lehetőségét rejti. Ha van gyakorló katolikus múltja a megtérőnek, az imádság után akár a helyszínen gyónási lehetőséget lehet felajánlani, hogy bűnbánatát teljessé tegye.

ZÁRÓ TANÁCSOK:

Az evangelizációs beszélgetést **három tanáccsal** zárjuk:

1. Imádkozz Istenhez naponta bizalommal! Az imádság a hívő ember lélegzetvétele: életfunkció. Értessük meg a megtérővel, hogy a hit az Istennel való állandóan kiteljesedő kapcsolatot jelenti. Hinni annyi, mint kapcsolatban lenni Istennel. Mint minden kapcsolat, ez a kapcsolat is ápolásra szorul: együtt kell lennünk azzal, akit szeretünk. Az imádság ennek legközvetlenebb módja. Nem más, mint beszélgetés Istennel. Hozzá, aki végtelenül szeret bennünket, bátran és bizalommal fordulhatunk minden kérdésünkkel, örömünkkel és bánatunkkal. Biztassuk testvérünket, hogy naponta forduljon Istenhez saját szavaival.

2. Olvasd a Szentírást! A megtérő újonnan megtalált hitének középpontjában Jézus Krisztus áll. Ő a Megváltó, az Úr, általa jutunk el az Atyához. Fontos, hogy Jézus Krisztust, művét és tanítását tanúságtételünkön túl „első kézből” is megismerje. Ennek legjobb módja a Szentírás, első sorban az Evangéliumok olvasása. Ahogy Jézus Krisztus életét szemléli, elmélyül hite és iránta érzett szeretete: ez is az Istennel való személyes kapcsolatot mélyíti, erősíti. A Szentírás által nem csupán ismeretekhez jutunk: olvasása a Szentlélek által belülről táplál minket Isten kegyelmével: *„Nem csak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, ami az Isten szájából származik” (Mt 4,4).* Erre a megerősítésre szintén naponta szükségünk van. Fontos, hogy az evangelizáló személynél legyen legalább egy ajándékba adható füzetes Evangélium. (Lukács Evangéliumának katolikus fordítása ilyen kis füzetes formában ma is közkézen forog.)

3. Jöjj és légy tagja az Egyház élő közösségének! Ez nyomatékosítása és konkretizálása a kériugma hatodik pontjában foglaltaknak. *A közösségbe való meghívás soha nem lehet általános: „Hát akkor várunk valamelyik szentmisére!” Mindig konkrét közösségbe, időpontra, alkalomra szóljon, ahol az erre felkészült testvérek várják az új embereket, a számukra előkészített programra.* Érdemes például Alpha kurzust, felnőtt katekumenátust, vagy más utógondozó-jellegű csoportot indítani a missziós szolgálatot követő napokban, és

fontos, hogy a környéken tevékenykedő minden evangelizátor vigyen magával az erre szóló meghívóból.

Összefoglalás:

A kérésmatikus evangelizáció **hat lépése** tehát:

1. Bevezető beszélgetés 2. Kérésmatikus igehirdetés 3. Megtérésre hívás 4. A hit megvallása imádság keretében, amely tartalmazza a Szentlélek hívását is 5. Három tanács a folytatáshoz (napi imádság, szentírásolvasás, Egyház) 6. Konkrét, személyes meghívás a keresztény közösségbe

Az itt leírt séma a direkt, kérésmatikus evangelizáció ideális esetét mutatja be. Ha valamilyen okból nincs lehetőség ennek a folyamatnak az aktuális végigvitelére – például beszélgetőtársunk nem áll készen a közös imádságra, így arra nem kerül sor –, akkor is **adjunk iránymutatást a megtérés jeleit mutató személynek ennek az útnak a végigjárására.** (Sokat segíthet egy megtérők számára készített füzetke!) Az is lehet, hogy mi választunk kevésbé direkt és személyes módszereket. Ekkor is teremtsük meg annak feltételeit, hogy az evangelizált személy végighaladhasson a megtérésre vezető úton. Egy példa erre:

Az utcai tanúságtevő csapat tagjai elmondják a kérésmatikus üzenetet (1.lépés), és felhívják a Jézussal való személyes találkozásra az embereket (2.lépés). Ennek módja az is lehet, hogy a közeli templomba invitálják őket imádkozni, ahol zenés szentségimádás folyik. Itt a padokra odakészítve írott formában megtalálják az Evangélium rövid összefoglalását és a megtérők imájának példányait a Szentlélekhívással (3.lépés). Ugyanitt megtalálják a folytatáshoz segítő három tanács szövegét (4.lépés), valamint egy konkrét meghívást a plébánia új embereket befogadó csoportjába (5.lépés). (Az itt említett írásos anyag egy lehetséges verzióját hátul a II. Függelékben találhatjuk meg.)

A lényeg, hogy a kérésmatikus elhangozzon (vagy írott formában legalább hozzáférhető legyen), **a megtérésre hívás** megtörténjen, lehetőség legyen valamilyen módon **a hit megvallására és az imádságra, és a megtérő konkrét meghívást kapjon az Egyházba.**

A MEGTÉRÉSRE HÍVÁS SZÜKSÉGESSÉGE

Nem győzzük hangsúlyozni, hogy a megtérésre hívás integráns része az első meghirdetésnek. II. János Pál pápa arra buzdít bennünket, hogy a közkeletű tendenciákkal szemben ne kerüljük ki ezt a kihívást:

„A megtérésre szólító hívás, melyet a misszionáriusok a nem keresztényekhez intéznek, napjainkban vita vagy elhallgatás tárgya lett, mert 'prozelitizmusnak' tekintik. Azt mondják, elegendő az embert több emberségre segíteni, vagy a saját vallásának hűségesebb követésére buzdítani... De közben elfelejtik, hogy minden embernek joga van Isten 'jó hírének' megismerésére, amely Jézus Krisztusban vált ajándékká és nyilvánvalóvá... Az apostolok, a Szentlélektől indítva mindenkit felszólítottak életük megváltoztatására, megtérésre és a keresztség felvételére. A püünkösdi esemény után Péter meggyőző módon szólt a tömeghez: 'Mit tegyünk hát, emberek, testvérek?' 'Tartsatok bűnbánatot – felelte Péter –, és keresztelkedjék meg mindegyiktek Jézus Krisztus nevében bűneitek bocsánatára. Így megkapjátok a Szentlélek ajándékát' (Apcsel 2,37-38). És ő azon a napon mintegy háromezer embert keresztelt meg. Egy béna meggyógyítása után hasonlóképpen szólt Péter a tömeghez. Megismételte: 'Térjete meg, és tartsatok bűnbánatot, hogy bűneitek bocsánatot nyerjenek!' (ApCsel 3,19)” (RM 46-47; lásd még ehhez: EN 18., 22-23.)

VI. Pál pápa egyenesen az evangelizáció definíciójához kapcsolja a megtérés üzenetének hangoztatását:

„Akkor beszélünk evangelizálásról, amikor az Egyház magának az általa hirdetett Isteni Üzenetnek erejével megtéríteni igyekszik az egyes embereket és az emberi közösségeket.” (EN 18.)

Ha ez a lépés, vagyis a megtérésre hívás kimarad, egész missziós munkánk csonka lesz, ráadásul saját magunk akadályozzuk meg beteljesedését. **Már az elején el kell döntenünk, hogy emberhalászok vagyunk-e, mert ha igen, az a dolgunk, hogy megfogjuk a halakat!** A halfogás pedig akkor következik be, ha a friss megtérő Isten szeretetéről megbizonyosodva örömmel követ minket az Egyházba, hogy annak élő tagja legyen! (A sok megkeresztelt katolikust ezzel a módszerrel vitték el tőlünk – Budapesten már tízezerével – a különféle szabadegyházakba a halfogás szerelmesei!)

Fel szokták vetni, hogy a megtérés nem ilyen „hirtelen” dolog: Hosszú időnek kell eltelnie, mire a döntés kialakul egy ember szívében, illetve mire a Szentlélek előkészíti a megtérésre. Ez igaz. De senki sem tudja közülünk, hogy beszélgetőtársa milyen régen „készül elő”! Lehet, hogy évek évtizedek óta, és már csak egy határozott kérdésre vár, amire végre igent mondhat! (E sorok írója hasonlóan járt: évekig kereste szomjas szívvel a megtérés módját, de senki sem kínálta fel neki a Jézus Krisztus melletti döntés lehetőségét. Magától pedig nem

jött rá, hogy ez az út! Amikor tehát barátja tanúságot tett neki egy eszpresszóban, minden további mérlegelés nélkül hitt!)

Jézus Krisztus mindenesetre nem arra készített fel bennünket, hogy szántóföldjein éretlen, learathatatlan, zöld búzát találunk majd. Ő azt mondta:

„Emeljétek fel szemeteket és nézzétek meg a szántóföldeket: már megérték az aratásra.” (Jn 4,35b)... Az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Kérjétek hát az aratás urát, küldjön munkásokat az aratásba. Menjetek...” (Lk 10,2)

Úgy tűnik, nem az aratnivaló minőségével vagy mennyiségével van a baj, hanem sokkal inkább az aratókkal! Lehet, hogy nem mennek... vagy kifogásokat keresnek?

Másik érvünk – az ellen, hogy nem kérhetjük azonnal az evangelizált döntését – az, hogy mindez ellentmond a kérügmaticus evangelizáció Szentírási modelljének. **Az Apostolok Cselekedeteiben a kérügmaticus beszédekre gyakran tömegesen adnak azonnali választ.** Péter püünkösdi beszéde után, (a beszéd hatására!) háromezer férfiban érett meg a hit, akik azonnal megkeresztelkedtek. (Ami a hitvallásnak meglehetősen direkt formája...)

Azt is szokták mondani, hogy az így – látszólag egyetlen igehirdetésre – megszülető döntés és hit felületes: nem is döntés, nem is hit. Mindenesetre Péter beszédének napján létrejött a jeruzsálemi egyház, pontosabban fogalmazva *a katolikus Egyház.* **A II. Vatikáni Zsinat tanítása szintén nem becsüli le a direkt igehirdetés hatására születő hitet, miközben persze látja sérülékenységet:**

*„Bárhol is tárjon Isten kaput, hogy beszélni lehessen, hirdetni Krisztus misztériumát, minden ember előtt, bátran és következetesen kell szólani az élő Istenről, és arról, akit mindenki üdvösségére küldött, Jézus Krisztusról. **Így a nem keresztények hinni fognak és szabadon megtérnek az Úrhoz, ha megnyitja szívüket a Szentlélek,** és őszintén fognak ragaszkodni Krisztushoz, hiszen ő 'az út, az igazság és az élet' (Jn 14, 6), aki betölti, sőt végtelenül felül is múlja lelkük minden sóvárgását.*

A megtérést csak kezdetnek kell tartani, de elegendőnek ahhoz, hogy az ember felfogja: a bűntől megszabadulva bejuthat Isten szeretetének misztériumába. Isten pedig, Krisztusban, önmagával való személyes kapcsolatra hívja őt. Kegyelemének hatására az újonnan megtért rálép arra a lelki útra, amelyen – a hit által máris részesedve a halál és a feltámadás misztériumában – leveti a régi embert, és egyre jobban felölti az új, a Krisztusban tökéletes embert.” (Ad Gentes 13.)

Végezetül még egy kulcsidézet II. János Pál pápától. Világossá teszi, hogy a hit megszületésének csodája a Isten ajándéka, a Szentlélek műve, ezért nem lehet a jelenséget pusztán emberi kategóriákkal leírni. Az evangelizációnak pedig egyértelműen a megtérésre, vagyis a Krisztus melletti döntésre kell irányulnia, amelynek adekvát formája a hit megvallása:

*„Isten igéjének hirdetése a **keresztény megtérésre** irányul, azaz Krisztusnak és az ő Evangéliumának teljes és őszinte befogadására hit által. A megtérés Isten ajándéka, a Szentháromság műve, a Lélek az, aki megnyitja a szívet, hogy az emberek higgynek az Úrnak 'és megvallják' Őt (vö. 1 Kor 12,13).” (RM 46.)*

VII. Szentlélek és misszió

Az eddigiekben áttekintettük a misszió szükségességéről, a kérügmaticus üzenetről és annak átadásáról szóló témákat. Mindezt tudjuk, de felkészültünk-e most már az evangelizációra? Indulhatunk-e már a misszióba? Van-e még valamire szükségünk?

Még nem vagyunk készen. **Az Egyház tanítása szerint az Evangélium hirdetőinek különleges kapcsolatot kell kialakítaniuk a Szentlélekkel.** Alapvető és mélységes kapcsolat áll fenn Pünkösddel (a Szentlélek kiáradása) és a misszió között. Elég, ha csak az Apostolok Cselekedetei első két fejezetére gondolunk: Az első Pünkösddel adta meg a bátorságot, az erőt és a hatékonyságot a misszióhoz az addig visszahúzó és félelmekkel teli ősegyháznak. **„A Szentléleknek az egész Egyház életében döntő szerepe van, de elsősorban az evangelizáló munkában nyilatkozik meg. Nem ok nélkül kezdődik az evangelizáció Pünkösddel hajnalán.” (EN 75.)**

„Nem képzelhető el evangelizálás a Szentlélek működése nélkül. A Názáreti Jézusra keresztsége pillanatában leszáll a Szentlélek, miközben az Atya szava hallatszik: 'Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik.' Ezek a szavak magukban foglalják Jézus kiválasztását és küldetését. 'A Szentlélek vezette' a pusztába, ahol megvívja döntő harcát és kiállja a próbát, mielőtt megkezdje működését. 'A Szentlélek erejével' tér vissza Galileába, és Názáretben kezdi el igehirdetését önmagára alkalmazva Izajás szövegét: 'Az Úr lelke van rajtam.' Majd így szól: 'Ma teljesült be az Írás'. A tanítványoknak, mielőtt elküldi őket, ezt mondja: 'Vegyétek a Szentlelket'. **Ténylegesen csak a Szentlélek eljövetele után, a Pünkösddel napján kezdik meg az apostolok evangelizáló munkájukat az egész világon.** Péter Joel próféciájának teljesülésével magyarázza az eseményt: 'Kiárasztom lelkemet'. Pétert eltölti a Szentlélek, amikor a népnek Jézusról, Isten Fiáról beszél.” (EN 75.)

Az evangelizáció alapstruktúrája ma is ugyanez. Tekintsük át most együtt, hogy milyen hitbéli, spirituális lépésekkel kapcsolódhatunk be az evangelizáló Szentlélek tevékenységébe. Hiszen „a Szentlélek az Evangélium fő munkálója” (EN 75.)

1. Hinnünk kell Jézus ígéretében, hogy a Szentlélek által lehetséges a hatékony misszió. A Szentlélek kiáradása Jézus Krisztus szavai szerint előfeltétele és garanciája is a sikeres misszióknak.

„Amikor együtt étkezett velük, meghagyta nekik, hogy ne távozzanak el Jeruzsálemből, hanem várjanak az Atya ígéretére: 'Azt hallottátok tőlem, hogy János csak vízzel keresztelt, ti

azonban néhány nap múlva Szentlélekkel fogtok megkeresztelkedni.’ ” ... „A rátok lejövő Szentlélek erővel tölt majd el benneteket, hogy tanúságot tegyetek rólam Jeruzsálemben, Júdeában, Szamáriában, egészen a föld határáig.” (Apcsel 1,4-5. 8.)

Hinnünk kell, hogy a misszió hatékonyságát az Atya emberek iránti szeretete, megtérésükre irányuló aktív akarata adja. Hiszen „üdvözítő Istenünk azt akarja, hogy minden ember üdvözljön és eljusson az igazság ismeretére.” (1 Tim 2,3-4) Hinnünk kell abban is, hogy a Szentlélek képes hallgatóinkat meggyőzni és megtérésre vezetni. Jézus tanította: „Jobb nektek, ha elmegyek, mert ha nem megyek el, akkor nem jön el hozzátok a Vigasztaló. Ha azonban elmegyek, akkor elküldöm. Amikor eljön, meggyőzi a világot a bűnről, az igazságról és az ítéletről.” (Jn 16,7-8)

2. Állhatatos imádságban kérünk és várunk kell a Szentlélek kiadását az apostolok példájára:

„Ezek mindnyájan állhatatosan, egy szívvel-lélekkel kitartottak az imádkozásban az asszonyokkal, valamint Máriával, Jézus anyjával és rokonaival”. (ApCsel 1,14)

„Kérjétek és kaptok, keressetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak nektek. Mert aki kér, az kap, aki keres, az talál és a zörgetőnek ajtót nyitnak... Ha tehát ti, bár gonoszak vagytok, tudtok jó ajándékot adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább adja a Szentlelket azoknak, akik kérik tőle.” (Lk 11,9-10.13)

Nagyon fontos felfigyelnünk itt arra, hogy nem valamiféle passzív várakozásról van szó („na, itt vagyok, jöjjön a Szentlélek, ha akar...”), hanem aktív várakozásról. Az apostolok a tanítványokkal **tíz napon keresztül intenzíven imádkoztak a Lélek kiadásááért, mert elhitték Jézusnak, hogy erre van szükségük.** Másik idézetünkben Jézus szintén kiemeli, hogy **a Lélek kiadása azoké, akik ezt kérik az Atyától.** Félre kell hát tennünk passzivitásunkat, önelégültségünket, és készen kell állnunk egyfajta lelki küzdelemre. A kitartó ima ugyanis mindig küzdelem, első sorban önmagunk ellen, hogy Isten eszközeivé válhassunk. II. János Pál pápa kiemeli, hogy nekünk is meg kell változnunk, mint az apostoloknak, akik értetlen és vonakodó tanítványokból Pünkösdkor váltak a misszió hőseivé. Ennek pedig csak egyetlen útja van:

„Ahogyan az apostoloknak Krisztus mennybemenetele után, úgy kell az Egyháznak egybegyűlnie az utolsó vacsora termében 'Máriával, Jézus anyjával' (Apcsel 1,4), hogy kieszde a Szentlelket, erőt és bátorságot kapjon a missziós feladatokra. Minket is meg kell változtatnia a Léleknek és vezetnie kell még jobban, mint az apostolokat.” (RMI 92.)

Mindez határozott programot is ad. A misszióra készülve rendkívül tudatosan kell imádkoznunk, egyénileg és közösségben is a Szentlélek kiáradásáért, belső átfarmálódásunkért, erőért, bátorságért és a Lélek vezetéséért. (Egy Szentlélekhívó imádság mintáját, amely közösségi használatra készült, a III. Függelékben közöljük.)

3. Magunknak is át kell élnünk saját pünkösdszünetet, mielőtt misszióba megyünk.

Az apostolok imádsága meghallgatásra talált! Átélték a Szentlélek kiáradását, a pünkösdszünetet, és valóban átalakultak! A mi imádságainknak is ebben a reményben kell történniük, s az eredmény nem marad el.

„Ekkor mindnyájan beteltek Szentlélekkel és különféle nyelveken kezdtek beszélni, amint a Szentlélek megadta nekik, hogy szóljanak.” (ApCsel 2,4)

II. János Pál pápa hangsúlyozza, hogy személyes Istentapasztalat nélkül a misszionárius nem tudja Krisztust hitelesen hirdetni:

„Ő (a tanúságtevő) az Isten megtapasztalásának tanúja, és neki is el kell tudnia mondani az apostolokkal: 'Amit láttunk és hallottunk, azt nektek is hirdetjük: az élet Igéjét. (1Jn 3,11)' (RM 91.)

Ki tapasztalja meg a Lélek pünkösdi kiáradását? Az eddigiek alapján már sokat tudunk: aki őszintén hisz Jézusban, aki vágyakozik a Lélekkel való betöltekezésre, aki aktívan kéri... A legfontosabbat VI. Pál mondja ki:

„Mint az Egyház kezdetén, ma is Ő (a Szentlélek) munkálkodik mindazokban, akik az Evangéliumot továbbadják: ha hagyják, hogy a Szentlélek birtokba vegye és vezesse őket.” (EN 75.)

A Lélek kiáradása a miénk... *ha hagyjuk*, hogy a Lélek birtokba vegyen bennünket! A Lélek kiáradása azoké, „akik leteszik a fegyvert” és azt mondják: *„Uram, feladom eddigi elképzeléseimet, elgondolásaimat és erőfeszítéseimet. Átadom neked félelmeimet és feltételeimet. Legyen, ahogyan Te akarod! Uram most már Te jössz, a Te bölcsességeddel, a Te erőddel, a Te szeretetteddel! Jöjj drága Szentlélek, tölts be engem!”*

Külön figyelmet érdemel félelmeink átadása. Legtöbbször ugyanis feltételeket és határokat szabunk Istennek: „ezek és ezek a dolgok rád tartoznak, eddig beleszólhatsz az életembe, ezt és ezt megteheted – de a többi az én dolgom.” Számos területre egyszerűen nem engedjük be Istent – félelemből, nehogy olyan vizekre kormányozzon bennünket, amelyet gondosan el akarunk kerülni. (Pl. más hivatás, más munkahely, más lakóhely felé, más emberi kapcsolatokba, esetleg szegények, elesettek felé; tipikus az anyagi biztonság féltése az

adakozás „terheitől”, nehéz a szenvedélyek, a szabadosság átadása, más életstílus, alacsonyabb életszínvonal felvállalása... stb.) Féljük biztonságunkat, megszokottságainkat, „örömeinket”. Pedig Istent csak az képes igazán szolgálni, aki feltétel nélkül átadja magát a Léleknek.

4. Szolgálatunk folyamán mindvégig a Szentlélekre kell figyelünk és vezetésére kell

hagyatkoznunk. A misszió a Szentlélek műve! Ő határozott stratégiával dolgozik, Ő tűzi ki a célokat, az elérendő személyeket, és határozza meg az eszközöket. Nem volt ez másképpen Szent Pál esetében sem, akinek egyszer megtiltotta a Szentlélek, hogy Ázsiába menjen evangelizálni, e helyett Macedóniába küldte. (Vö. ApCsel 16,6-9)

Az evangelizátor ezért mindenekelőtt az imádság embere. És nem csak a misszió előkészítő fázisában, hanem „bevetés” közben is folyamatosan a Szentlélek finom, belső indításaira figyel. Így választja ki a misszió során a megfelelő szavakat, eszközöket, de még beszélgetőtársai személyét is. A Szentlélek ad hatékonyságot szavainknak és szolgálatunknak. A Szentírás minden esetben hangsúlyozza, amikor Péter az Evangéliumot hirdeti az Apostolok Cselekedeteiben, hogy a „*Szentlélektől eltelve*” szól. Ez kölcsönzött szavainak különleges bölcsességet és erőt, akkor is, amikor a főtanács előtt bátran hirdette Jézus Krisztus nevét:

„Ő az a kő, amelyet ti, az építők elvetettetek, mégis szegletkövé lett. Nincs üdvösség senki másban. Mert nem adatott más név az ég alatt az embereknek, amelyben üdvözülhetnénk. – Amikor látták Péter és János bátorságát, és megtudták, hogy írástudatlan és tanulatlan emberek, meglepődtek.” (Vö. ApCsel 4,11-12)

Jézus ebben az esetben is hűséges volt tanítványaihoz és Igéjéhez:

*„Előbb azonban **hirdetnetek kell az Evangéliumot minden népnek.** Ha majd elvezetnek benneteket és átadnak a bíróságnak, ne törjétek a fejetekeket, hogy mit feleljetek, hanem **mondjátok azt, amit akkor az Isten sugall.** Mert nem ti fogtok beszélni, hanem a **Szentlélek.**”* (Mk 13, 10-11)

Arra, hogy a Szentlélek velünk is ott lesz missziós munkánk során erejével és sugallataival, mi is bizton számíthatunk – és nem csak a bíróság előtt!

5. Folyamatos Pünkösdben kell élnünk!

A keresztség, a bérnálás és az egyházi rend szentségében megkapjuk a Szentlélek ajándékát, de rajtunk áll, hogyan élünk a nekünk felajánlott kegyelemmel. Szent Pál mindkét levelében, amelyet Timóteusnak írt, buzdította, sőt figyelmeztette tanítványát, hogy erősödjön meg a Lélek erejében:

*„Éppen ezért **figyelmeztetlek, éleszd fel magadban Isten kegyelmét**, amely kézföltételem folytán benned él. Hiszen Isten nem a csüggedtség, hanem **az erő, a szeretet és a józanság Lélekét adta** nekünk. **Ne szégyellj hát tanúságot tenni Urunk mellett...**” (2 Tim 1,6-8)*

A kegyelmet nyilván imádsággal, az Isten szavához való hűséggel és engedelmességgel lehet felszítani. És azzal is, ha elkezdjük végre a missziót, hiszen a Lélek a tanúságtételre adatik! Pünkösöd folyamatos, a Lélek kiáradását újból és újból kérhetjük életünkre. Ha folyamatos Pünkösdben élünk, folyamatos misszióban is élünk majd!

VIII. A személyes tanúságtétel

A missziós beszélgetés leírásakor többször utaltunk arra, hogy abba bele kell szólnunk saját személyes tanúságtételünket is. Ez klasszikus formájában azt jelenti, hogy néhány perc alatt összefoglaljuk megtérésünk történetét, vagy azt az utat, ahogyan eljutottunk a felnőtt hitre, és életünket az Úr Jézus kezébe adtuk. Ebben a fejezetben *Bartha Angéla* szociális testvér szolgál nekünk néhány fontos szemponttal a sikeres tanúságtételhez:

A szóbeli tanúságtétel sokaknak gondot okoz. Nem merünk megszólalni bátortalanságból, önmagunk mutogatásának félelméből, vagy mert azt sem tudjuk, mit is mondjunk... Vagy mert belénk ivódott a kényelmességet sugalló tévhit: a hit magánügy. Maga Szent Pál azonban nem szégyellt missziós munkája során saját élményeiről beszámolni! (Vö. 1Kor 9,19-27; 2Kor 6,1-10; 2Kor 12,1-10).

Jelmondatot mindehhez Szent Pétertől is választhatunk:

„Mindig álljatok készen arra, hogy megfeleljetek mindenkinek, aki reménységekreől kérdőre von titeket.” (1Pt 3,15)

A személyes tanúságtétel több szempontból az egyik legerősebb „faltörő kos” az evangelizációban. Részint, mert a megtörtént esetek jobban érdeklik az embereket, mint a pusztá fejtegetések, részint pedig azért, mert nem lehet megkérdőjelezni egy másik ember tapasztalatát. Legfeljebb mi valami mást élnénk meg az ő helyében.

A tanúságtétel célja nem egyszerűen a másik ember meggyőzése, hanem Isten megdicsőítése. Annak az örömnak a kinyilvánítása és hangoztatása, hogy Isten él, cselekszik és nagyon szeret. Ez az az öröm, amelyről mindenkinek tudnia kell! S aki találkozott az élő Jézussal, annak feltör a szívében az az Ige, amelyet Szent Péter és Szent János mondott: *„Mi nem hallgathatunk arról, amit láttunk és hallgattunk.”* (ApCsel 4,20)

Személyes istenélményben igen sokan részesülnek, de ahhoz, hogy tanúságot tegyünk másoknak, szükséges néhány szempontot figyelembe venni. Érdemes átgondolni, mit és hogyan mondunk el. Csodálatos tanúságtételeket lehet időnként hallani, aminek esetleg se vége, se hossza, esetleg lóg a levegőben. Azért, hogy a mi tanúságtételünk elérje a szíveket, néhány szempontot ajánlunk, hogyan adjuk át azt a mélységes tapasztalatot, amivel meglátogatott Isten.

A tanúságtétel három jellemzője

1. Tartalma: KRISZTUS-KÖZPONTÚ

A tanúságtétel középpontja nem az a személy, aki elmondja, hanem maga Jézus Krisztus, és az Ő megváltói műve. Alapvetően róla akarunk beszélni, és hozzá szeretnénk vezetni a hallgatókat. Beszédünkbe éppen ezért ne felejtjük beleszőni Jézus nevét, utalni szeretetére, tetteire. Ez nem mesterséges dolog. Ha alapvetően átgondoljuk, minden egyes eseményben megláthatjuk Jézus személyét. Hallhatunk néha olyan tanúságtételt, amely beszél a szentekről, szentségekről, akár a keresztről is, és ez lehet hitelesen megélt esemény, de mi Jézushoz tértünk meg, nem a szentekhez. Jézushoz akarjuk vezetni a hallgatókat is, mert Ő a mi Megváltónk.

A tanúságtételben elsősorban ne azt emlegessük, hogy én mit tettem, nem kell azt sokszor egyes szám első személyben megfogalmazni, sokkal inkább: Jézus ezt tette velem, Ő megváltott, Ő elküldte nekem Szentlelkét. Irányítsam az egész tanúságtételt Őreá.

2. Formája: ÖRÖMTELI

Az Evangéliumot, a nagy öröm hírét (Lk 2,10) nem lehet másképp hatékonyan továbbadni, mint azzal az örömmel, amely Jézust (Lk 10,21) és az apostolokat betöltötte (1 Jn 1,4). Az öröm az első ismertető jele annak, aki megtalálta a kincset. Ezt ki kell mutatni. A világba túlságosan is beleivódott az a szemlélet, hogy a keresztények savanyúak, parancsok terhei alatt görnyednek...

Természetesen nem azért van szó örömről, mert nincsenek problémák, hanem mert **az Úrban való öröm a mi erősségünk** (vö.: Neh 8,10). Ezért még ha valami nagy nehézségben vagyunk is, vissza tudunk térni a szívünkben élő tűzhöz, és belső örömmel tudunk beszélni. A Szentlélek erejével a beszéd közben mi is újra élhetjük annak élményét, s ez átsugárzik rajtunk.

Azt, hogy hogyan is teszem, legalább olyan fontos szem előtt tartanom, mint azt, hogy mit mondok el.

3. Időtartama: RÖVID

A hosszú elbeszélések fárasztóak, mert eltűnik az alapvető szempont. Ne vesszünk el a részletekben, csak annyiban térjünk ki rájuk, amennyiben az alapvető irányt erősítik, hiszen nem történeteket akarok magamról elmondani, hanem Istent szeretném megdicsőíteni. Nem szükséges elmesélni az egész életemet, hanem csak azt kell kidomborítani, ami közvetlenül a megtéréssel kapcsolatos, vagy azzal a területtel, amit szeretnék megvilágítani.

A bűnös helyzeteket tapintatosan és óvatosan kell elmondani. Nem jó nevesíteni olyan személyeket, akiket valamilyen módon sérthetnek az elmondottak.

A tanúságtétel négy része

Mint minden leírásnak, a tanúságtételnek is van egy íve, amibe beleágyazzuk a mondanivalónkat. Van kezdete, tárgyalása és befejezése. Van célja, amiért ezt megteszem. A tartalom mellett még inkább szem előtt kell tartanom, miért teszem, mit akarok elérni vele? Kiket akarok megszólítani?

Mondanivalónktól függ, hogy egyes szakasz milyen hosszú, az is hogy hogyan bontjuk ki. Lássuk most ezeket.

1. Milyen voltam korábban, és miért volt szükségem a megváltásra? Alapvetően milyen volt az életem megtérésem előtt? Általában csak annyira kell kifejtetni, hogy 'üljön' az az esemény, amiből kiindulunk, és világos legyen, hogy ebben a helyzetben mit cselekedett bennem Jézus?

2. Személyes találkozás Jézussal a hit által, vagyis a megtérésem története. Ezen belül jó kidomborítani azt, hogy mit tett maga Isten az életemben. Minden egyes istenélmény megtérést hoz, mert közelebb kerülünk Jézushoz. Így azokat az eseményeket is ebből a szempontból mondjuk el, amelyek nem az első megtérésünkről szólnak, hanem későbbiekéről, hiszen állandó megtérésben élünk. Miközben beszélünk, ne felejtsük el, hogy: *„Akkor beszélünk evangelizálásról, amikor az Egyház magának az általa hirdetett Isteni üzenetnek erejével megtéríteni igyekszik az egyes embereket és az emberi közösséget.” (EN 18.)*

2. Mi történt azóta: mi változott meg az életemben? Ha nem történt semmi az események után, csak egy szép élmény maradt, azt az ajándékot akkor még nem fogadtam be Istentől. Fel kell magamban is fedeznem azt, hogy mi alakult át az életemben, esetleg környezetemben. Igazából ez az esemény gyümölcse.

4. Buzdítás: „Ha megtette velem az Isten, meg tudja tenni veled is!” Az elmondott esemény reményt támaszt a hallgatóban, és vezessük mi is arra, hogy ez nem egyedi eset: Ő is átélheti Isten szeretetét, Jézus megváltó tettét, a Szentlélek kiáradását. Isten nem szereti őt kevésbé, mint engem. Isten neki is Atyja, várja ő is Isten érkezését nyitott szívvel! Ez a buzdítás rövid, de fontos.

További alapvető szempontok

1. A tanúságtétel a Szentlélek erejével történik. Mindig kérjük hozzá a Szentlélek segítségét! Ez természetesnek hangzik, de a gyakorlatban mégsem az. Mi megbérmáltak túl

sokszor akarunk a saját erőnkre támaszkodni. Kevés megtérés is történik akkor rajtunk keresztül. Fedezzük fel, hogy a Szentlélek általunk munkálkodik! Adjuk át neki a vezetést, hogy az Ő neve dicsőüljön meg, s ereje legyen nyilvánvaló. Ezt egyszerűen úgy tegyük, hogy kérjük segítségét már a felkészülésnél, és a beszédünk előtt is. Adjuk át neki a dicsőséget, mert az Ő dicsőségéért szólunk, nem a miénkért, s hagyatkozzunk rá az egész idő alatt, mert az is lehet, hogy menet közben új gondolatokat ad.

2. **A tanúságtétel legyen kérügmátikus,** vagyis az apostoli hithirdetés legyen a gerince. A tanúságtevő beszéljen az Isten szeretetének megtapasztalásáról, vagy a bűnből való megtérésről, amiből Jézus váltott meg minket; szóljon Jézus szabadító tetteiről az életében; a hitéről, amit a Szentlélek által kapott; megtérésének folyamatáról; a Szentlélek megerősítő jelenlétéről életében, amely az Egyház közösségének is életet ad.

Katolikus Egyházunkban sokan tudjuk a hittant, amely a kérügmára épül, de ez az alap, az apostoli hithirdetés mégsem vert mélyen gyökeret sokak szívében. A kérügma átfogja az üdvtörténetet a teremtéstől napjainkig. Hat pontját érdemes itt is újra felidézni: 1.) Mennyei Atyánk szeret minket. 2.) Az ember válasza mégis a bűn lett. 3.) A bűn halált hozott, Jézus azonban megváltott minket. 4.) A megváltás úgy lesz miénk, hogy hiszünk Jézusban és megtérünk. 5.) Ő kiárasztja ránk a Szentlelkét. 6.) Átala szeretetben tudjuk kibontakoztatni ajándékainkat az Egyház közösségeiben. Lehetőleg egy adott közösségben.

3. **A legjobb tanúságtétel: mindenkinek a sajátja.** Bár a másokkal történtek is elmondhatók, de annak mindig kevesebb az ereje. Ezzel együtt jó összegyűjteni néhány olyan eseményt, akár szentek életéből is, amelynek bemutatásával rámutathatunk a megtérés lényegére.

4. **Megtérésünknek nem csak egyéni, de közösségi dimenziója is van.** Ennek elmondása *a közösség épülésére* is szolgál. Mint megtért emberek, szükséges, hogy közösségi mentalitásunk legyen, vagyis 'mi'-ben gondolkodjunk az 'én' helyett. Egy individualista világban ez nem könnyű, de Egyházunk egyre inkább megerősít minket ebben.

Akinek van személyes kapcsolata Istennel, az tapasztalatát tovább szeretné adni, ahogy az apostolok is tették: *„Ami kezdettől volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit megnéztünk és a kezünk tapintott az élet Igéjéről – mert az élet megjelent, és mi láttuk, és tanúságot teszünk róla, és hirdetjük nektek az örök életet, mely az Atyánál volt és megjelent nekünk –, amit láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek, hogy ti is közösségben legyetek velünk. Mi ugyanis közösségben vagyunk az Atyával és a az ő Fiával, Jézus Krisztussal.”* (1Jn 1,1-3)

Merjük hát erősíteni tanúságtételünkkel közösségeinket, plébániánkat, az érdeklődő embereket, hogy valamennyien megtérjünk Jézus Krisztushoz!

(A fentiekhez Jose H. Prado Flores: *Hogyan evangelizáljuk a megkeresztelteket?* című könyvéből is merítettem.)

IX. Gyakorlati lépések: A felkészüléstől az utógondozásig

Mint minden értelmes emberi tevékenységnél, a misszió esetében is megvan, hogy **milyen egymásra épülő lépések, „munkafolyamatok” elvégzésével számíthatunk eredményre.**

Tudjuk, hogy házépítésnél a konkrét építési folyamat a tervek elkészítésével kezdődik, utána jön a kivitelezők kiválasztása, majd az alapozás és a falak felhúzása, végül a tetőszerkezet elkészítése, és így tovább. Ezen a sorrenden nyilván nem lehet változtatni, az egyes lépéseket nem lehet felcserélni vagy elhagyni, ha valóban házat szeretnénk építeni. Éppen így van ez a misszió művével is. Itt is be kell tartanunk bizonyos „technológiai fegyelmet”, ha valóban az Úrhoz akarjuk vezetni az embereket és szívügyünk, hogy tartósan beépüljenek Krisztus Testébe, az Egyházba. Most azokat a lépéseket tekintjük át a lelki felkészüléstől az új emberek befogadásáig, amelyek elengedhetetlenek a misszió megvalósításához.

A tennivalók sorát három szakaszra osztottuk: a **Felkészülési szakasz** (A.) magába foglalja a felkészülés lelki és gyakorlati lépéseit, amelyek körülbelül a misszió megtartása előtt egy évvel kezdődnek el. **A konkrét misszió alapelemei** (B.), magának a missziós eseménynek a belső felépítését tárgyalja. Az **Utógondozás, kiértékelés és folytatás** (C.) című rész a missziós eseményt követő tennivalókról szól:

A.) Felkészülési szakasz:

1. Az Evangélium üzenetének és a misszió módszertanának elsajátítása
2. Közbenjáró imaháttér kialakítása
3. A helyi missziós munkacsoport felállítása
4. A helyi missziós terv elkészítése
5. Utógondozó terv elkészítése

B.) A konkrét misszió alapelemei:

6. Konkrét kérügmatis üzenet átadása
7. A hallgatók meghívása a hitre és a megtérésre
8. Konkrét lehetőség hitük megvallására és az imádságra
9. Konkrét meghívás az Egyház közösségébe

C.) Utógondozás, kiértékelés és folytatás:

10. Az új megtérők fogadása az utógondozó csoportokban
11. Kiértékelés
12. A misszió folyamatosságának kialakítása

A.) FELKÉSZÜLÉSI SZAKASZ:

1. Az Evangélium üzenetének és a misszió módszertanának elsajátítása

A missziós felkészülés első lépése **önmagunk evangelizálása**. Értelmünkkel és szívünkkel egyaránt el kell sajátítanunk az Evangéliumot. Mi az az üzenet, amely már egyszer, közel kétezer éve meghódította az európai emberek szívét? **Mi az evangéliumi üzenet lényege, mit hiszünk és hirdetünk?** Bizonyos, hogy olyanok is, akik gyermekkoruk óta egyházi közegben élnek, rácsodálkoznak erre az egyszerű üzenetre, és új hittel, új lelkesedéssel telnek majd el. Az Evangéliumot először önmagunk számára kell felfedeznünk. Ez **saját megtérésünk és a Jézussal való bensőséges kapcsolatunk megerősítését jelenti: meg kell újulnunk Isten végtelen szeretetében a Szentlélek által**. Mindebben segít nekünk a *Szentírás missziós szempontú olvasása*: az Evangéliumokban az Úr Jézus misszióját tanulmányozhatjuk, az Apostolok Cselekedetei a korai Egyház tevékenységét mutatja be, az apostoli levelekben pedig a kérügmátikus tanítás és a missziós mentalitás jelenik meg. A misszió minden munkatársa számára fontos valamilyen hitébresztő programon való részvétel. Első sorban azért, hogy saját megtérésünket munkáljuk. Ilyen kurzust a missziós munkacsoport *önmagának is tarthat az itt közölt tanítások megbeszélésével, átgondolásával*. (Az anyag feldolgozását segítő kérdések az I. Függelékben találhatók.) Természetesen léteznek kipróbált és elterjedt hitébresztő kurzusok, mint a *Fülöp kurzus*, az *Alpha kurzus*, a *Szentlélek szeminárium* és a *Cursilló*. Ha ezeken veszünk részt, mi is belelátunk, később pedig bele is tanulhatunk ezeknek a kurzusoknak a megtartásába.

Ugyanakkor el kell sajátítanunk a misszió módszertanát, a mások felé forduló keresztény tanúságtétel szabályait is, át kell látnunk a missziós munka lépéseit és belső összefüggéseit. Rendkívül tanulságos és lelkesítő a misszióval foglalkozó *egyházi dokumentumok* tanulmányozása, mint például a *Lumen Gentium*, az *Ad Gentes* zsinati határozat, a *Redemptoris Missio*, az *Evangelii Nuntiandi*, az *Ecclesia in Europa* és a *Evangelii Gaudium* enciklika, illetve a Katolikus Egyház Katekizmusa vonatkozó részei. Ne féljünk kézbe venni ezeket a szövegeket! Meg fogunk lepődni azon, mennyire világos és érthető tanításokat találunk bennük! *Jelen füzetünk csoportos feldolgozása ebben is segítséget nyújthat. A missziós kiképző kurzusok sorában nagyon fontos a Pál kurzus*, amely teljes áttekintést ad a misszió elméletéről és gyakorlatáról.

Már a lelki felkészülés is **számos gyakorlati, szervezési lépést** igényel. El kell döntenünk, hogy milyen formában szeretnénk a szervezőkkel együtt a felkészülés lépéseit megtenni, és milyen eseményeket kell ezekhez megszervezni.

2. Közbenjáró imádság

A misszió sikerének kulcsa ugyanis az ima! Nem a mi harcunkról, nem a mi munkánkról van szó: Jézus jár előttünk és cselekszik a Szentlélek által. Csak imádság által kapcsolódhatunk bele ebbe a munkába, gondolhatjuk Krisztus gondolatait, kerülhetünk a Lélek sodrásába és vezetése alá.

Először is **önmagunkért kell imádkoznunk**. Arra kell kérnünk a Szentlelket, hogy az Isten szeretetéről szóló Evangélium öröme **váljon személyes tapasztalatunkká. Fel kell élesztenünk önmagunkban** a keresztség és bérmlás által bennünk szunnyadó **missziós küldetést, ugyancsak a Szentlélek befogadása által!**

Folyamatosan imádkoznunk kell **a Szentlélek vezetéséért**, hogy valóban Isten terveit valósíthassuk meg.

Ezen kívül már jó előre imádkoznunk kell **az emberekért, akikkel kapcsolatba fogunk kerülni**, akiknek Evangéliumot hirdetünk majd. Itt amennyire lehet, legyünk konkrétak: mely területek lakóinak, mely rétegeknek, korosztályoknak az elérését érezzük különösen fontosak. Ezen a ponton egy fontos szemponttal, az imaharc, a **szellemi harc** harc bibliai fogalmával kell megismerkednünk. Nem csupán arról van szó, hogy az emberek közömbösségével, ellenállásával kell megküzdenünk. **A közömbösség, az ellenállás gyökerei a láthatatlan világba nyúlnak.** Szent Pál megfogalmazása szerint:

„Nem annyira a vér és a test ellen kell küzdenünk, hanem a fejedelemségek és hatalmasságok, ennek a sötét világnak kormányzói és az égi magasságok gonosz szellemei ellen. Ezért öltsetek fel az Istennek teljes fegyverzetét, hogy a gonosz napon ellenállhassatok, és mindent legyőzve megtarthassátok állásaitokat.” (Ef 6,12-13)

Tehát nem az emberekkel (test és vér) van valójában nézetkülönbségünk, hanem azokkal az erőkkel, amelyek őket szellemileg befolyásolják. Ahogyan Szent Pál máshol fogalmaz:

*„Ha evangéliumunk nem érthető világosan, csak azoknak nem érthető, akik elvesztek. Az ilyen hitetleneknek az **e világ istene elvakította értelmüket**, hogy az Isten képmásának, Krisztusnak dicsőségéről szóló evangélium világossága **ne ragyogjon föl nekik.**” (2 Kor 4,4)*

A szellemi harc során közvetlenül azért imádkozunk, hogy **az Úr Jézus törje meg azoknak a szellemi erőnek a hatalmát, amelyek távol tartják az embereket a hittől.** Így imádkozhatunk a hitetlenség, az anyagiasság, a szellemi vakság, a szenvedélyek uralma (alkohol, kábítószer, paráznaság stb.) ellen. Imádkozhatunk **embercsoportok, sőt területek felszabadításáért** (v.ö. Dániel könyve 9. és 10. fejezete), **különös tekintettel arra a területre és azokra a konkrét helyekre, ahol evangelizálni fogunk.**

A keresztény hagyományban sok példát találunk a szellemi harc imádságaira. Talán a legismertebb a *Szent Mihály ima*, de ilyen *Jézus véérének litániája* is. Konkrét helyzeteinkért pedig nyilván saját szavainkkal kell imádkoznunk. **A szellemi harc imádságánál a legfontosabb az Úr Jézus Krisztus hatalmába és győzelmébe vetett megingathatatlan hit.** Ő már legyőzte a gonoszt halála és feltámadása által. Ennek a győzelemnek most már csak aktualizálnia kell misszióink során.

A misszió sikere érdekében valóságos **imamozgalmat kell indítanunk plébániánkon.** Mindezen célok érdekében **legjobb a rendszeres, csoportos imádság,** amely tartalmazhat kötött imát, de feltétlenül tartalmaznia kell spontán imádságokat is. Sor kerülhet rá szentségimádás keretében is, de mindenképpen ügyeljünk arra, hogy olyan körülményeket teremtsünk, ahol mindenki meg mer szólalni hangos, spontán imádságban is. Ennek talán kisebb helyiség, kápolna jobban megfelel, de nagyobb templomban gyülekezhetünk egymáshoz közel állva az oltár körül is. Sokat segít, ha meglévő közösségeinknek konkrét missziós imaszándékokat tudunk kiadni. Ugyanakkor a személyes imafelajánlások is fontosak. Nem feledkezhetünk meg a közbenjáró imádságot erősítő **böjtölés** megszervezéséről sem.

3. A helyi missziós munkacsoport felállítása

A missziós munka iránt érdeklődő plébániai tagoknak természetesen először a helyi plébánossal kell felvenni a kapcsolatot, s felajánlani neki a segítségüket. Az első lépés a képviselőtestület és a közösségünkben szolgáló csoportok (katekéták, ifjúsági, karitasz, lelkeségi stb.) tájékoztatása arról, hogy milyen misszió van kibontakozóban, és mi benne a plébánia helye, szerepe. (Ehhez segédanyagot jelent első két fejezetünk, valamint jelen fejezetünk is.) Ezen megbeszélések során kiderül, hogy kikre számíthatunk leginkább a szolgálatok megszervezésében. A plébánia vezetésével egyetértésben célszerű **missziós munkacsoportot létrehozni,** amely tovább folytatja a felkészülési és tervező munkát, s amely egyre több, szakfeladatokat ellátó felelőssel bővül a munka során. A felkészülés során különös gondot kell fordítanunk a belépő munkatársak missziós kiképzésére.

4. A helyi missziós terv elkészítése

A felálló munkacsoportnak tanulmányoznia kell a helyi misszió lehetséges módjait, meg kell vizsgálnia, hogy az adott plébánia környezetében mely missziós eszközökkel élhetnének, és melyek azok a sajátos adottságok, amelyeket érdemes kihasználni. Mindezek alapján **missziós tervet** kell készíteniük, amely magába foglalja a **felkészülési tervet** (lásd első két pontunkat: az Evangélium elsajátítása és a közbenjáró imádság megszervezése), valamint a **misszió konkrét programtervezetét**. A helyi misszió sikere attól függ, hogy engedjük-e a Szentlélektől származó bátorságot és kreativitást érvényre jutni helyi körülményeink között, és hogy sikerül-e egy sokszínűségében is egységes, testvéri légkörben működő munkacsoportot létrehozni plébániánkon.

5. Utógondozó terv elkészítése

Misszióink csak akkor lehet teljes, ha a megtérőknek, érdeklődőknek megfelelő befogadó csoportot indítunk, azonnal a misszió lezárultával. **Az utógondozó terv** elkészítése tehát **szerves része a missziós tervnek**, csak azért tárgyaljuk külön pontban, nehogy elsikkadjon a sürgetőbbnek tűnő feladatok közeledtével. A tapasztalatok szerint ugyanis két gyenge pontja van a katolikus misszióknak: az egyik, hogy kérügmátikus-e, vagyis világosan megjelenik-e az Evangélium üzenete a megtérésre való isteni meghívással együtt, a másik pedig az, hogy általában kevés a valóban mindenkire nyitott és felkészült befogadó csoport, amely vállalja az új emberek gondozását, a velük való törődést.

Fontos tehát az ilyen csoportok szervezését, felkészítését idejekorán, már a szervezési munka elején megkezdeni. Egy ilyen csoport akkor sikeres, ha **befogadó, imádságos, személyes és megfelelő képzést nyújt**. *Befogadó* akkor, ha a belépő azonnal érzi a jelenlévő szolgálok nyitottságát, befogadó szeretetét. *Imádságos* a csoport, ha az új tagok formálását mindenek előtt a jelenvaló Szentlélektől várja, és teret is enged Neki a megfelelő közösségi imaidő, dicsőítés biztosításával. *Személyes* akkor, ha lehetőség van beszélgetésre, az új tagok problémáinak megbeszélésére, tanácsadásra. Végül *akkor nyújt megfelelő képzést*, ha a megtérők ismeretszintjéhez illő bevezetést nyújt a keresztény hit alapjaiba: első sorban a Jézus Krisztusról szóló evangélium bővebb kifejtését kell tartalmaznia, a keresztény életforma alapjainak ismertetésével együtt.

Ilyen csoport jön létre a kimondottan missziós-utógondozó *Alpha kruzus* beindításával, amely minden fent említett kritériumnak megfelel, s amelynek elkezdéséhez minden tanítási és metodológiai anyag rendelkezésre áll. Célszerű lenne az Alpha csoport kiképző kurzusain minél hamarabb részt venni. Ugyanezt a funkciót betöltheti egy *Szentlélek-szeminárium* is.

Ugyanígy megfelelő lehet egy *valóban befogadó* lelkületű közösség által gondozott *felnőtt katekumen csoport* is. A két módszer együtt is alkalmazható. A missziós jellegű Alpha mint elő-katekumenátus működhet: vonzó, barátságos légköre sok érdeklődőt vonzhat minden elköteleződés nélkül, akik komoly hibéi fejlődés után, közösséggé érve léphetnek be a valódi katekumenátus folyamatába. Természetesen más indító-befogadó kurzusok is hasznosak lehetnek, a helyi közösség gyakorlatára, tapasztalataira támaszkodva. Fontos szerepet játszhatnak a rövidebb hitébresztő kurzusok is az utógondozás folyamatában, mint például a *Cursillo* vagy az *Új Élet kurzus*. Ezek megfelelő „kezdősebességet” biztosítanak, de utógondozó csoportra ezek végeztével akkor is szükség lesz a plébániánkhöz tartozók számára. (A missziós kurzusokról, segédletekről bővebben lásd könyvünk záró fejezetét.) Attól függően, hogy melyik utógondozói formát választottuk, (vagy melyikkel akarjuk kezdeni), megfelelő meghívót kell kézbe adnunk az érdeklődők számára minden missziós program, missziós beszélgetés végén.

B.) A KONKRÉT MISSZIÓ ALAPELEMEI:

6. Konkrét kérügmatisz üzenet átadása
7. A hallgatók meghívása a hitre és a megtérésre
8. Konkrét lehetőség hitük megvallására és az imádságra
9. Konkrét meghívás az Egyház közösségébe

Az itt leírt pontok részletes kifejtése V. és VI. fejezetünkben található.

C.) UTÓGONDOZÁS, KIÉRTÉKELÉS ÉS FOLYTATÁS:

10. Az új megtérők fogadása az utógondozó csoportokban

Lásd fent, az A/4-es pontnál!

11. Kiértékelés

A missziós aktivitás kihívást jelent valamennyiünk számára: új területekre merészkedünk ki, új felfogásban kezdünk dolgozni, új eszközökkel, módszerekkel próbálkozunk. A jövő érdekében fontos, hogy a missziós események lezárultával őszintén kiértékeljük szolgálatunkat:

Mennyiben tartottuk magunkat a kérügmatisz evangelizáció szabályaihoz?

Következetesek voltunk-e missziós tervünk megvalósításában?

Sikerült-e minden feladatra megfelelő és elegendő számú munkatársat találnunk?

Mennyire voltunk megbízhatóak, pontosak, lelkiismeretesek? Stb.

A jó kiértékelő megbeszélés az *őszinteség* és az *irgalom* légkörében folyik. Amint eseményről eseményre végighaladunk a történéseken, értékelve lelki hozadékukat és gyakorlati lebonyolításukat, mindig meg kell kérdeznünk: mit csináltunk jól és mit lehetett volna jobban csinálni? Ha tapintatból elhallgatjuk a negatívumokat, közös ügyünknek ártunk, csakúgy, mint ha irgalmatlan személyeskedésbe fordul eszmecserénk. A kiértékelés célja az, hogy további, folyamatos evangelizációnkkal még több embert még igényesebben szólítsunk meg és vezessünk az Úr Jézushoz.

12. A misszió folyamatosságának kialakítása

A misszió nem egyszeri feladatunk: a XXI. századi magyar egyháznak missziós helyzetben, alapvetően nem hívő közegben kell közvetítenie az Isten megváltó szeretetéről szóló Örömhírt. A városmisszió nem betetőzése, hanem kezdete, ösztönzője ennek a folyamatnak. Fontos tehát, hogy a kiértékelés után újabb missziós tervet készítsünk a következő évre, meghatározva a felkészülés, az elmélyülés, a direkt misszió alkalmait, folyamatosan működtetve és fejlesztve a befogadás, az új emberek pasztorációjának fórumait. Így fordulunk lassan új irányba, egy közösségi-missziós plébániai modell megvalósulása felé. (Lásd ehhez szakirodalomként *Michael White és Timothy Corcoran: Újraépítve*, valamint *James Mallon: Isteni felújítás* c. könyvét, amelyről kiadványunk záró részében ismertetőt is közlünk.)

X. Missziós módszerek és alkalmazásuk

Az alábbiakban néhány olyan lehetőséget, módszert ismertetünk, amelyek segíthetik a plébániaközösségeket a missziók programjainak összeállításakor.

Utcai evangelizáció és lelkigondozás

Az utca, a köztér *Szent Péter* pütkösdi beszéde óta mindig az igehirdetés kitüntetett helye volt az egyháztörténelemben (pl. *Assisi Szt. Ferenc, Pádúai Szt. Antal, Ferreri Szt. Vince, verbiták*, stb szolgálata.). Az utcai tanúságtétel előnye, hogy olyanokhoz is eljut, akik a legtávolabb állnak az Egyháztól. Látványos része a *zene, a tanúságtétel, a pantomim és az igehirdetés*. Csendes, de annál meghatározóbb része a *személyes beszélgetés*, amely az erre a célra felállított *Meghallgatlak-sátrakban* akár hosszabb lelkigondozássá is alakulhat. Pap jelenléte esetén gyóntatás is elképzelhető. A missziós hét elején megtartva az utcai szolgálat során rengeteg szórólapot, meghívót ki lehet osztani a hét további programjairól. Egy forgalmas ponton felállított sátor – mint *információs és lelkigondozói támaszpont* – egész héten működhet.

Hasonló szolgálat természetesen nemcsak utcákon, de *aluljárókban, pályaudvarokon, passzázsokban, plázákban illetve bevásárlóközpontokban* is elképzelhető. Ilyen és hasonló helyszíneken több városmissziós eseményen *sátor-kápolnákat* alakítottak ki, amelyek imára, elcsendesedésre hívták az embereket a város forgatagában. A sátoron kívül vagy annak előterében itt is mód nyílik a személyes beszélgetésre, tanúságtételre, kapcsolatteremtésre. Az egymás közelében lévő *zenés tanúságtevő színpad – beszélgetőhely – csendes imahely kombinációja* egy sajátos lelki út bejárását teszi lehetővé az érdeklődők számára.

Utcai evangelizációnk során törekedjünk arra, hogy minél többféle módon kommunikáljunk a város lakóival. Hatásos és figyelemfelkeltő, ha *tablók, installációk, feliratok, „épített jelek” felhasználásával* is igyekszünk elmondani kérügmátikus üzenetünket, akár több egymást követő „stáció” felállításával is. Így „a hit útját” végigjáró érdeklődő végigelmélkedheti az Atya szeretetéről, a bűnről és a Jézusban megjelent megváltásról, a megtérés szükségességéről és az Egyházzal szóló alapvető keresztény üzenetéről. A megjelenítés egyik formája a szendvicsemberek kiküldése is lehet.

(Ha közterületen tartunk utcai evangelizációt, és csak a hangszereket illetve a hangosító berendezést helyezzük ki, de nem építünk színpadot, nem állítunk sátrat, nem teszünk ki asztalokat és székeket, akkor a jelen törvények szerint csupán bejelentési kötelezettségünk van az esemény előtt legalább 72 órával a Budapesti Rendőrfőkapitányság Közrendvédelmi Osztálya felé. Ha sátorral, székekkel, asztalokkal, színpaddal szeretnénk felállni, akkor a

rendőrségi bejelentés mellett a helyi önkormányzattól kell közterületfoglalási engedélyt kérni. Ennek átfutási ideje nagyon hosszú is lehet (néha egy-két hónap), mert bizonyos esetekben a kerületi közgyűlés elé viszik az ügyet. Megesik, hogy az általunk kinézett terület nem a kerületi, hanem a fővárosi önkormányzat kezelésében van, akkor oda fognak utalni bennünket. Az ügy akkor is hosszadalmas lehet. (Azért nem kell megijedni: ha a plébánosnak jó kapcsolata van az önkormányzattal, az engedélyt általában napok alatt megadják.) Ha a használni kívánt terület valamely intézmény vagy vállalkozás kezelésében van (pl. pályauvar, bevásárlóközpont), akkor természetesen velük kell tárgyalni és megegyezni.)

Családok, otthonok meglátogatása

Annak mintájára, ahogyan az Úr Jézus kiküldte hetvenkét tanítványát, hogy kettesével látogassák meg a városokat és falvakat, hirdetve az Evangéliumot és imádkozva a betegekért, elesettekért. (Olvassuk el ehhez a Lukács 10,1-24-et!) Számos katolikus közösség és plébánia gyakorolja a misszióknak ezt a legklasszikusabb formáját. Sokan viszont idegenkednek tőle, nem tartják „katolikusnak”. (Erre mondta azt *Jean-Luc Moens*, a korábbi városmissziók nemzetközi főkoordinátora, hogy ha ezt a módszert a katolikusok kezdték volna előbb alkalmazni, akkor most mindenki azt mondaná, hogy a kisegyházak elloptak egy katolikus formát!) Egy bizonyos: a modell magától az Úr Jézustól származik, tehát elfogadható. A tapasztalatok szerint ha egy plébániai szervezésű csoport az egyházközség területén plébánosi ajánlással kopogtat, már az elején hangsúlyozva, hogy innen, a plébániáról vannak, az emberek nyitottan fogadják a közeledést. Beszélgetésünk során törekedjünk az őszinte emberi találkozás megélésére, az Evangélium átadására és valamilyen konkrét meghívás közvetítésére a plébánia valamely megfelelő programjára. A beszélgetések gyakran nagyon jó hangulatúak, és természetesen torkoltnak közös imádságba. A beszélgetések vezetését a Szent András Iskola Pál kurzusán remekül tanítják, s ugyanerről található anyag jelen tanításunk V-VI. fejezetében. (Lásd még ehhez *Nahamias* püspök atya írását füzetünk elején!)

Szeretetszolgálatok

A szeretetszolgálatok során (ételosztás, szegény családok meglátogatása és megajándékozása, betegek, öregek meglátogatása, szolgálata stb.) rendkívül szeretetteljes emberi találkozások jönnek létre, amelyek alkalmat adnak az Evangélium személyes megosztására beszélgetőtársunkkal. A lehetőségek végtelenek!

Zenés evangelizációs délután

A környék fiataljainak, középiskolásainak elérése szempontjából kiváló lehetőség egy *koncertekből, tanúságtételekből és rövid igehirdetésekből felépülő délután* keresztény könnyűzenei csapatok közreműködésével. Helyszíneként iskolai tornacsarnokok, illetve nagyobb sportlétesítmények zárt terei is szóba jöhetnek. Az evangelizáció során meg kell

hívni a fiatalokat olyan továbblépést jelentő csoportokba, ahol biztosítható fejlődésük és beépülésük a plébánia életébe.

Hasonló jellegű, kisebb missziós est megtartható a plébániához tartozó közösségi házban, vagy magában a templomban is. A szekuláris helyszín előnye, hogy azok is bemerészkedhetnek, akiknek az egyházi környezet – különösen a templom – idegen, félelmet keltő.

Alkalmi teaház a missziós hét ideje alatt

A legtöbb fiatalnak nincs kivel megbeszélnie problémáit, óriási bennük az igény a személyes megnyilatkozásra. A bensőséges asztali beszélgetés lehetőséget ad a plébánia vállalkozó kedvű tagjai számára, hogy az újonnan betérőkkel megosszák személyes tanúságtételüket. Az itt kialakult kapcsolat értékes alapja lehet a későbbi evangelizációnak, illetve alkalmat nyújt a plébánia programjaira, csoportjaiba szóló meghívásnak. A teaházi estéket színesíteni lehet evangéliumi ihletésű filmek vetítésével, rövid színdarabokkal, mini koncertekkel, érdekes (hívő) emberekkel való beszélgetésekkel. Helyszín: Községi ház, vagy egyházi iskola alkalmas helysége. Tartható egy vagy több estén változó programmal, tematikával.

Filmklub

Tartható a Teaház programjaként, de önállóan is. Egy vagy több este fimvetítéssel, utána vezetett beszélgetéssel.

Irodalmi est

Az irodalmi összeállítások, írók életével, hitével foglalkozó estek, beszélgetések főként diákokat és értelmiségieket vonzanak. Különösen érdekes lehet, ha kortárs író, költő, színészt hívunk meg tanúságtevő beszélgetésre. A műsor utáni fórum keretében a jelenlévők is feltehetik kérdéseiket.

Képzőművészeti kiállítás

Megfelelő tematikájú fotók, festmények, szobrok, installációk, óriásplakátok akár szabadtéri kiállítása, lehetőleg kérügmátikus elrendezéssel és kommentárokkal, élő művészek kiállítása esetén tanúságtevő megnyitóval, záróeseménnyel.

Szagrális komolyzenei koncertek

Az évezredek egyházi zenéjének gazdagsága lehetőséget nyújt arra, hogy a mai embert is megszólító remekműveket adjunk elő templomi illetve szekuláris környezetben, vagy éppen szabadtéren. Fontos azonban, hogy a mű tematikájához igazodva arányos hosszúságú narráció, a szerző hitéről szóló ismertetés, vagy rövid igehirdetés keretében az Evangélium is elhangozzon. Ha találunk olyan előadót, aki az eljátszott művek kapcsán tanúságot is tesz hitéről, vagy éppen rövid elmélkedéseket mond, ez egészen kivételes élményt nyújthat. (Ebben a műfajban kiváló pl. *Hegedűs Endre* zongoraművész.)

Gyermekprogramok

A kreatív, bibliai tematikájú játszóházak, kézműves-foglalkozások, színpadi események előnye, hogy a gyerekeknek értelmes elfoglaltságot kereső nem hívő szülők is megjelennek, és ott maradnak az evangelizáció terében. Szintén hasznos, ha felnőtt missziós programokhoz csatlakozva, a gyermekmegőrző feladatait is ellátják, lehetőséget adva a szülőknek az odafigyelésre, elmélyülésre.

Sportprogramok

Szintén széles rétegek számára vonzóak. Meggondolást igényel, hogy miként tehetőek missziós eseményekké. Szerencsés, ha a mérkőzések, bemutatók, bajnokságok kezdetén hívő sportolók, lehetőleg élsportolók tesznek tanúságot hitük és eredményeik kapcsolatáról. (Szerencsére a sportolók között kifejezetten sok hívő ember van!) A sportprogramok lehetnek figyelemfelhívóak, demonstratívak, vagy zárándoklat-jellegűek is, mint például egy görkorcsolyás vagy kerékpáros felvonulás, vagy két „szent” helyszínt összekötő futóverseny, stb.

Nyitott templomok éjszakája

Nyissuk meg egy éjszakára templomunkat! Ajánljunk fel benne a szakrális hely berendezésére, képeire, szimbólumaira vonatkozó „szent” idegenvezetést (ez maga is lehet evangelizáció!), illetve a templom történetét és művészeti alkotásait bemutató sétát. Szervezzünk műsort zenével, koncertekkel, tanúságtételekkel, vezessük be hallgatóinkat az imádságba! A bécsi tapasztalatok szerint még olyanok közül is sokan eljönnek egy ilyen nyílt éjszakára, akik nem szokták átlépni a templom küszöbét, de izgatja őket a templom „titokzatos, misztikus” légköre, vagy éppen lakóhelyük eddig nem túlságosan ismert, de jellegzetes helyszínét akarják jobban megismerni. (Mondjuk, fel akarnak menni a templomtoronyba!)

Függelék

A. Segítő kérdések a fejezetek feldogozásához

I. Misszió és Eucharisztia

- A. Mi az azonosság az misszióban és az Eucharisztikus lelkeségben?
- B. Miért mondhatjuk, hogy a misszió előkészít az Eucharisztia befogadására?
- C. Milyen lépések vezetnek fel az Egyesülés hegyére?

II. A misszió célja

- A. Mi a misszió általános célja a Redemptoris Missio 46. pontja szerint?
- B. Mik a missziós folyamat lépései?
- C. Melyek a misszió célcsoportjai?
- D. Milyen természetűek az előttünk álló feladatok?

III. Mi szükség a misszióra?

- A. Mi a misszió leg súlyosabb indoka?
- B. Mik a másodlagos indokok?
- C. Mik manapság a misszióval kapcsolatos tipikus ellenvetések? Milyen választ adhatunk ezekre az Egyház tanítása alapján?

IV. A misszió megvalósulása: az Egyház tanúságtétele

- A. Mi az Egyház hivatása és legmélyebb identitása? (EN 14.)
- B. Mi a tanúságtétel két alapvető módja?
- C. Miért nem hagyható el a szóbeli tanúságtétel, a világos igehirdetés?
- D. Mi a hithirdetés mással nem helyettesíthető tárgya?
- E. Értelmezzük Szent Pál szavait: *„Eszerint a hit hallásból van, a hallás pedig Krisztus szava (igéje) által.” (Róm 10,17., vö. még RMI 44.)*

V. Üzenetünk: az Evangélium

- A. Mi a kérügmá?
- B. Mi az első meghirdetés szerepe az evangelizáció teljes folyamatában?
- C. Mi a különbség a kérügma és a katekézis között?
- D. Mi az összefüggés közöttük?

A kérügma tartalma

- A. Milyen jellemzői vannak Isten felénk áradó szeretetének?

- B. Mik a bűn hatásai az emberi életre? Emberi erőnkre támaszkodva megszabadulhatunk-e a bűntől és következményeitől?
- C. Mik a Jézus Krisztustól ajándékozott megváltás hatásai életünkre?
- D. Hogyan vehetjük át a megváltás ajándékát? Mi ennek a két alapvető lépése? Tisztázzuk e két fogalom jelentését!
- E. Lehet-e tapasztalatunk Isten szeretetéről? Hogyan?
- F. Miért alapvető fontosságú a megtérés után az Egyház élő közösségéhez csatlakozni?
- G. Mondd el a kérés hat pontját, és fejtsd ki, hogyan következik egyik a másikkól!

VI. Hogyan adjuk át az Evangéliumot?

A – F. Mi a célunk és mik a módszereink a kérés 1-6. pontjának átadása közben? (A megbeszélés során haladjunk pontról pontra!)

- G. Mi a megtérésre hívás jelentősége a misszió folyamatában? (Lásd a téma összefoglalását a VI. fejezet végén is!)
- H. Milyen fő elemei vannak a megtérők imádságának? Hogyan tükrözi ez a kérés?
- I. Mi a három záró tanács, amellyel a beszélgetést befejezzük? Miért ezekkel?
- J. Mi a kérés matricájának evangelizáció hat lépése?

VII. Szentlélek és misszió

- A. Mi az összefüggés Pünkösddel és a misszió megindulása között?
- B. Miért kell bejárunk a misszió megéléséhez az alábbi spirituális utat:
1. Hit és bizalom a Szentlélek segítségében > 2. Állhatatos imádságban várni Rá > 3. Átélni személyes pünkösddünket. > 4. Ráhagyatkozás a Lélek vezetésére > 5. Folyamatos Pünkösdben élni!
- C. Értelmezzük az egyes lépéseket és összefüggéseiket!

VIII. A személyes tanúságtétel

- A. A tanúságtétel három jellemzője: tartalom, forma, időtartam
- B. Milyen részekből épül fel a személyes tanúságtétel?
- C. Mi a szerepe a Szentléleknek a tanúságtételben?
- D. Hogyan tükrözi a kérés matricáját a személyes tanúságtétel?

IX. Gyakorlati lépések: A felkészüléstől az utógondozásig

- A. Mi a gyakorlati lépések három szakasza?
- B. Hogyan evangelizáljuk önmagunkat?
- C. Miért van szükség a misszió módszertanának ismeretére?
- D. Mi a közbenjáró imádság szerepe a misszió folyamatában?

- E. Hogyan alakul meg a missziós munkacsoport?
- F. Mi a helyi missziós terv?
- G. Mit szeretnénk elérni az utógondozó terv kidolgozásával és megvalósításával?
- E. Mik a missziós esemény kiértékelésének fő szempontjai?

X. Missziós módszerek és alkalmazásuk

- A. Első áttekintés után melyek azok a missziós formák, amelyeket szívesen végeznénk a városmisszió ideje alatt?
- B. Milyen más ötleteink vannak, amelyek nem szerepelnek az anyagban?

B. Szórólap-minta missziós eseményhez

Örömhír... Neked!

*„Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte,
hogy aki Benne hisz, el ne vesszen, hanem örökké éljen!”*

Jézus szavai János evangéliumából, 3. fejezet, 16. vers

Ez az üzenet arról szól...

...hogy Isten szeret Téged

Isten nem csak úgy általában szereti a világot, hanem személyes és gyengéd szeretettel fordul minden teremtménye felé... Ő maga a szeretet! Ismer Téged, és arra vágyik, hogy Te is megismerd végtelen szeretetét.

...hogy ki akar ragadni a bűn zsákutcájából

Hiszen ez a világ nemcsak szeretett, de elveszett világ is. A bűn áthatja és megrontja életünket, szívünket és kapcsolatainkat. A bűnnel hátat fordítunk Isten szeretetének és kegyelmének, a bűn elszakít Istentől, aki az Élet. A bűn következménye tehát a halál. A bűntől a magunk erejéből soha meg nem szabadulhatunk.

...hogy a mi megmentésünkért odaadta egyszülött Fiát, Jézus Krisztust

Isten Fia, a teljesen bűntelen Jézus, alkalmas volt arra, hogy magára vegye valamennyiünk bűnét. A kereszten ártatlanul szenvedve elviselte büntetésünket, halálával megsemmisítette bűneinket. Lerótt a bűn miatti adósságunkat, amit magunk sohasem tudtunk volna kifizetni: kiváltott, MEGVÁLTOTT MINKET a bűn és a halál fogságából: „Megbocsátotta minden bűnünket. A követelményeivel ellenünk szóló adóslevelet eltörölte, az útból eltávolította, és a keresztre szegezte.”

...hogy aki hisz Jézus Krisztusban, annak új életet ajándékozik

Jézus Krisztus harmadnapra föltámadt a halálból! Föltámadásával pedig új életet ajándékozott nekünk: az Ő föltámadott, szent és elpusztíthatatlan életét! „Mindenki, aki Krisztusban van, új teremtmény. A régi elmúltak, íme újjá lett minden!” Jézus Krisztus eltörölte bűneinket, és megnyitja utunkat az örök életre. Ezeket a kincseket ajándékba

kapjuk Istentől – ha elfogadjuk. Jézus arra kér bennünket, hogy higgyünk Benne, mint Megváltóban és Úrban, és tartsunk bűnbánatot. Ezen az úton fogadhatjuk be ajándékait!

...hogyan szeretete kiárad a hívőkre a Szentlélek által

A hit és megtérés útján Jézus visszavezet minket az Atyához, akitől a bűn miatt szakadtunk el. Krisztusban Isten gyermekeként élünk, s így Atyánk szeretete valóságosan betölti lényünket. Ez a szeretet Isten Lelkének kiáradásával ér el hozzánk: „Aki bennem hisz – mondja Jézus – annak bensejében élő vizek folyamai fakadnak.”

...hogyan otthonra lelhetsz Isten családjában, az Egyházban

Mennyei Atyánk, amikor Jézus Krisztus által önmagához visszahívja az embert, nem elszigetelt „szülő-gyermek” kapcsolatra hívja meg. Bensőséges szeretetre hív, de sok testvér között. Az Atya gyermekeinek közösségére, az Egyházra mindannyiunknak szüksége van, itt kapunk testvéri támogatást, megerősítő tanítást, az isteni életet pedig az Egyházra bízott kegyelmi eszközök, a szentségek szilárdítják meg bennünk!

Mit tegyek hát, ha közeledni szeretnék Istenhez?

Jézus Krisztusba vetett hittel és bűnbánó szívvel térhetünk vissza Atyánkhoz! Ha készen állsz, hogy kifejezd hitedet Isten előtt, mondd el Neki az itt leírt imádságot:

Mennyei Atyám! Köszönöm, hogy szeretsz engem,
és velem voltál életem minden napján!
Bocsáss meg, hogy bűneimmel megbántottalak Téged!
Köszönöm, hogy értem adtad szent Fiadat, Jézus Krisztust,
hogy eltörölje bűnömet és életet adjon nekem!

Úr Jézus! Köszönöm, hogy meghaltál értem a kereszten!
Hiszek Benned! Hiszem, hogy feltámadtál és élsz!
Kérlek, most lépj be a szívem ajtaján!
Elfogadjak téged, mint egyetlen Uramat és Megváltómat!
Élj és uralkodj bennem mindörökre!

Szentlélek Úristen! Kérlek, áradj most ki rám!
Tölts el engem Atyám szeretetével!
Tisztíts meg engem, szabadíts meg engem minden gonosztól,
és vezess az igazság útján egész életemben!

*Köszönöm, hogy Isten családjába, az Egyházba hívtál,
ahol táplálnak és befogadnak engem! Ámen.*

Három tanács a továbblépéshez:

1. Imádkozz Istenhez naponta bizalommal! *Hinni annyi, mint kapcsolatban lenni Istennel. Ha Isten az Élet, a Vele való kapcsolat életünk folyamatos megújulását jelenti. Az imádság a hívő ember lélegzetvétele: életfunkció. Nem más, mint beszélgetés Istennel. Hozzá, aki végtelenül szeret bennünket, bátran és bizalommal fordulhatunk minden kérdésünkkel, örömünkkel és bánatunkkal. Ő megígérte, hogy meghallgat és megvigasztal minket, és alakítani, formálni fogja életünket. Imádkozni mindenki tud: fordulj Istenhez naponta saját szavaiddal!*

2. Olvasd a Szentírást! *Jézus Krisztus segítségével jutunk el az Atyához, Ő a Megváltó, az Úr. Fontos, hogy Jézus Krisztus személyét, művét és tanítását „első kézből” is megismerd. Ennek legjobb módja a Szentírás, elsősorban az evangéliumok olvasása. Ahogy Jézus Krisztus életét szemléled, még inkább elmélyül iránta érzett szereteted és bizalmod. A Szentírás nem csupán ismereteket közöl: olvasása a Szentlélek által belülről táplál minket. „Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, ami az Isten szájából származik.” Erre a megerősítésre naponta szükségünk van.*

3. Jöjj és légy tagja az Egyház élő közösségének! *A hitben való megmaradásod és kiteljesedésed helye az Egyház. Még hozzá az Egyháznak egy konkrét, élő közössége, ahol ismernek Téged és testvéri szeretettel, tanítással, gondoskodással vesznek körül.*

Kedves Barátunk!

Ha már kiskorodban megkeresztelték, de nem volt alkalmad a hitről mélyebb ismereteket szerezni,

- ha nem vagy megkeresztelve, és keresi a szíved az Istent, de nem vagy benne biztos, hogyan indulj el felé,
- ha nem tartozol semmilyen vallásfelekezethez, de érdekel a mi egyházunk szeretetközössége és tanítása,

akkor neked szól meghívásunk egy **ismerkedési összejövételre:**

.....

Érdeklődés és további információk:

Jézus mondja:

„Jöjjetek hozzám mindnyájan, és én felüdítelek titeket!” Most Téged hív!

C. Közös Szentlélekhívó ima szentségimádás keretében

(Megtartható egyszerű imaóráként, az Oltáriszentség jelenléte nélkül is, más énekekkel, bibliai idézetekkel is. A 2. pont végétől bármikor helye van a spontán, személyes kérésnek, imádságnak!)

1. Az Oltáriszentség behozatala. Utána rövid csönd.

Ének: *Laudate omnes genets / Laudate Dominum*
Dicsérje minden nemzet, / Dicsérje az Urat

Ének: *Jöjj, Szentlélek Úristen! (2 versszakkal)*

2. Jézus mondja: „Aki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék, aki hisz bennem, annak belsejéből az Írás szava szerint élő víz folyamai fakadnak. Ezt a Lélekről mondta, amelyben a benne lévők részesülnek.” (Jn 7, 37b-39a)

„Ha szerettek, tartsátok meg parancsaimat, én meg majd kérem az Atyát, és más Vigasztalót ad nektek: az Igazság Lelkét, aki örökre veletek marad. A világ nem kaphatja meg, mert nem látja és nem ismeri. De ti ismeritek, mert bennetek van és bennetek marad... Aki ismeri és teljesíti parancsaimat, az szeret engem. Aki szeret engem, azt Atyám is szeretni fogja s én is szeretni fogom, és kinyilatkoztatom magam neki. (Jn 14, 15-17.21.)

3. Ének: *Várg és ne félj, az Úr jön már!*
Várg és ne félj, hű szívvel várg!

4. „A remény pedig nem csal meg, mert a nekünk ajándékozott Szentlélekkel kiáradt szívünkbe az Isten szeretete!” ... „Nem a szolgaság lelkét kaptátok ugyanis, hogy ismét félelemben éljete, hanem a fogadott fiúság lelkét nyertéte el, általa szólítjuk így: Abba, Atya! A Lélek maga tesz tanúságot lelkünkben, hogy Isten gyermekei vagyunk.” (Róma 5,5; 8,15-16)

Ezután az angyal „megmutatta nekem az élet vizének folyóját, amely ragyogó volt, mint a kristály, és Isten és a Bárány trónjából fakadt.” ... „Amerre elér a folyó, minden élőlény, amely mozog, élni fog... ahová ez a víz behatol, egészségessé lesz és élni fog minden...” (Jel 22,1; Ez 47, 9)

„Azt mondom azért nektek, kérjétek és kaptok, keressetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak nektek... Ha ti, bár gonoszak vagytok, tudtok jót adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább adja mennyei Atyátok a Szentléleket azoknak, akik kérik tőle.” (Lk 11, 9.13.)

(Ha vannak jelen olyan testvérek, akik járatosak a személyes közbenjáró imádságban, akkor ezen a ponton imapárokban könyöröghetünk egyenként azok felett, akik szeretnék sokkal mélyebben befogadni szívükbe a Szentlélek ajándékát. Az imaszolgálat ideje alatt folytatódhat tovább az alkalom, szükség esetén több ének is beiktatható.)

5. Ének: *Gyűjts éjszakánkba fényt*
 Hadd égjen a soha ki nem alvó tűz, a ki nem alvó tűz! (2x)

6. „Amikor együtt étkezett velük, (tanítványaival,) meghagyta nekik, hogy ne távozzanak el Jeruzsálemből, hanem várjanak az Atya ígéretére. 'Azt hallottátok tőlem, hogy János csak vízzel keresztelt, ti azonban néhány nap múlva Szentlélekkel fogtok megkeresztelkedni... A rátok lejövő Szentlélek erővel tölt majd el benneteket, hogy tanúságot tegyetek rólam Jeruzsálemben és egész Júdeában, Szamáriában, egészen a föld határáig.'... Ezek mindnyájan állhatatosan, egy szívvel-lélekkel kitartottak az imádkozásban az asszonyokkal, valamint Máriával, Jézus anyjával és rokonaival együtt.” (Acs 1,4-5.14)

7. Ének: *Jubilate Deo, omnis terra! / Servite Domino in laetitia!*
 Alleluja, alleluja in laetitia! / Alleluja, alleluja in laetitia!

(Az Oltárszentség kivitele.)